

בעזה שיי"ת

"סוד החשמל"

מתקרבים לשנת תשע"ב הקץ של
הזהר והגר"א. האם אתה מוכן?

כל מה שהיה והוה ויהיה עד עולם הכל כלול בתורה.
[פירוש הגר"א לספרד"צ פ"ה].

משה רבינו אמר על הגאולה העתידה

"דיה לצרה בשעתה" [ברכות טז]

ותיבת בשעתה, מרמזת על גאולת בעייתה והיא אותיות
ה' אלפים תשע"ב.

[מאמר מורחב עם הוספות חדשות]

ירושלים תשע"א

יראו עינינו וישמח לבנו בקרוב ברחמיים אמן

קץ הגאולה האחרון [בעתה] לפי רבי שמעון בר יוחאי בספר הזהר הקדוש, ופרוש הגר"א שנת תשע"ב

עד דעביד צל בנהורא דיממא. "שתולים בבית ה", לזמנא דמלכא משיחא, "בחצרות אלהינו יפריחו", בתחית המתים, "עוד ינובון בשיבה", בהוא יומא דישתפח עלמא חרוב, "דשנים ורעננים יהיו", לבתר, דכתיב "השמים החדשים והארץ החדשה". ובאמת נראה לקמן מדברי הזהר ומדברי הגר"א שביאת המשיח מתחברת לתאריך של סוף תשע"ב, ויש שמרחיקים עד סוף תשע"ה, ונבאר שלפי כל השיטות בשנת תשע"ב כבר יתחיל להאיר האור של הגאולה ויתחיל לבא שבע לישראל. כמובן כל אלו הם תאריכים של גאולת בעתה שאם עם ישראל לא יזכו, ובתאריכים אלו כבר חייב לבא, ואם עם ישראל יזכו, יבא מיד כמובא בגמרא (סנהדרין צח.) **זכו "אחישנה"**

וכן הפסוק שמזכיר הזהר על הגאולה "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב", לומד ממנו הירושלמי את זמן תפלת מנחה שמתחיל משש וחצי שעות. כפי שנבאר לקמן שזמן מנחה קשור בקשר אמיץ עם זמן הגאולה. וזה לשון הירושלמי, (פסחים לא) **מה חמית מימר בין הערבים משש שעות ולמעלן, אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב". מה ערב שנאמר להלן משש שעות ולמעלן, אף ערב שנאמר כאן משש שעות ולמעלן.** וכן לשון המשנה על קרבן תמיד של בין הערבים, שכנגדו תקנו תפלת מנחה, (יומא ז, א) **עם תמיד של בין הערבים ר"ת ה' אלפים תשע"ב.**

וכן הגאולה העתידה דומה לגאולת מצרים כמו שכתוב (מיכה ז, טו) **"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".** וגאולת מצרים התחילה להתנוצץ בתקופה של **סוף תמוז ב' אלפים תמ"ז** לבריאת העולם, כשמששה ואהרן התייצבו לפני פרעה ועשו את האותות, ובראש חודש אב היתה מפת דם.

וכן שנת תשע"ב מרמזת על תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד, וע"ב מסמל את שם הו"ה במלוי

מצינו בזהר (ואתחנן ער.) **"אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב"**, יום וצל הוא סוף גלותא, ושיעורא דהאי צל שית קמצין ופלגא. וכעין זה מצינו גם בזהר (ויקרא טז.) **ודא בגלותא בתראה הוא פהאי ארז דאתעכב לסלקאה, ומשעתא דסליק עד דקאים בקיומיה הוא יומא ושירותא דיומא אחרונא עד דעביד צל בנהורא דיממא.** ומפרש הגר"א שם ורוצה לומר אסף שנה של הגלות, ועוד חצי היום עד חצי שעה אחר חצות, שאז מתחיל היום להערב. וכן מפרש המתוק מדבש' **שית קמצין ופלגא פרושו שש שעות וחצי ביום השישי, שאז נבר כי נטה הצל למערב.** באור הדברים: כיון שימו של הקב"ה אסף שנה, כמו שכתוב (תהלים צ, ד) **"כי אסף שנים בעיניך ביום אתמול פי יעבר"**, סיום הגלות יהיה כשיעבר יום וצל, המרמזים על האסף החמישי שהוא יום שלם, וחלק מהאסף הששי עד זמן הצל. היינו כשיגיע זמן של מנחה גדולה, אחרי שש וחצי שעות מהבקר של היום הששי של הקב"ה, שהוא האסף הששי לבריאת העולם, זהו סוף הגלות. ואם נחלק את האסף הששי 24 שעות, ונכפיל 18 וחצי, 12 שעות של לילה, ועוד שש וחצי שעות של יום, נקבל את סוף תמוז תשע"א. שעל זה אומר הזהר בשני מקומות **סוף גלותא.**

ואם נעין בדברי הזהר שם שדורש את דבריו על הפסוק **"צדיק כתרם יפרח וגו"**, נראה שמהגדרה **סוף גלותא** על סוף תמוז תשע"א היא עדין לא הגדרה לביאת המשיח, ויש תהליך שמתחיל מההגדרה של סוף הגלות, ואחר כך ביאת המשיח, ואחר כך תחית המתים, ואחר כך האסף השביעי, ואחר כך שמים וארץ חדשים. וזה לשון הזהר **"צדיק כתרם יפרח"**, על גלותא דבבל אתמר וכו', **"כארי בלבנון ישגה"**, בגלותא בתראה, הוא פהאי ארז דאתעכב לסלקאה, ומשעתא דסליק עד דקאים בקיומיה, הוא יומא ושירותא דיומא אחרונא,

שליט"א שתשע"ב נוסטריקון תשעה באב, שבו נולד מלך המשיח. וכן הכתוב (ויקרא יב, ב) "אשה כי תזריע וילדה בגימטריא תשע"ב.

וכן רואים מהזהר (משפטים קיט: אחרי סח.) ששבעים השנים של חבלי משיח התחילו בשנת תש"א, שמובא שם כד אעילת רישהא בין ברפהא. היינו בין נצח להוד. שאז מתחילה תחילת זעקתה מחבלי משיח, והוא בכניסת ראש השנה תש"א, שהרי כל אלה שנה מתחלק לעשר מאות, שהן כנגד עשר ספירות כנודע, וכניסת ראש השנה של שנת תש"א היתה הנקדה שבין המאה של הנצח למאה של ההוד בין ברפהא. כי בשנת תש"א התחילה המאה של ספירת ההוד. ואם חבלי משיח ולדת משיח נמשכים ע"ב שנים, יוצא שביאת המשיח תהיה בסוף שנת תשע"ב. [ולפי שיטת מקצת המקבלים שהמאה התחילה בשנת ת"ש, יוצא שהע"ב שנה מסתימות בסוף שנת תשע"א]. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א שאמר בשם ר' אלחנן וסרמן זצ"ל שבצרות של שנת ת"ש התחילו חבלי משיח. וכן מובא בספר 'אורחות רבנו' בשם בעל ה'קהילות יעקב' (ה"א ע' רפז) שבשואה עברנו את רב הסורים של חבלי משיח. וכן מובא בספר 'אמרי בינה' מהראב"ד, שבשנת ת"ש וכן בארבע השנים הבאות אחריה תהא פורענות גדולה לכלל ישראל.

וכן מובא בסוף הספר 'ואשר תבאנה יגידו' מאמר מהרה"ג ר' צבי קושלבסקי שליט"א על קץ הזהר של שנת תשע"ב. ומבאר שם באריכות שלאחר ער"ב שנים מהבקר של היום השישי, [שמתחיל בשנת 5500] אנחנו נכנסים להגדרת ערב של ערב שבת. שהיא הגדרת הפסוקים והזהר והרמב"ן לגאולה כפי שמאריך שם שזה זמן מנחה גדולה, וזמן להכניע את הערב רב. ואת הערביים. ומרמז בזהר (פנחס ריט: ע"ב), בההוא זמנא "ובכן צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלזו וחסידים ברנה יגילו. אלה שתיתאה וכו' עד תשלים רע"ב יהיה ערב, הדא הוא דכתוב "ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים". "כי עבדת ערב את הנער וגו'". והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א

יוד"ן שנקרא שם ע"ב, שהוא השם שמשפיע את השפעת החסד של הגאולה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים סז. תיקוני זוהר חדש קטו.) שהקץ האחרון יבוא דרך שם ע"ב, הנרמז במאמר חז"ל על הכתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". ללבי גליתי לאברי לא גליתי. ומבאר הזהר שם "ללבי" בגימטריא ע"ב, ובגימטריא "ויכלו". לרמז על הקץ שיבא משם ע"ב. וכן הכתוב "עין בעין יראו בשוב ה' ציון" ר"ת ע"ב, וכן הכתוב "ויהי מבדיל בין מים למים" ר"ת בגימטריא ע"ב. ומבאר ה'מתוק מדבש' שהוא המבדיל בין המים המרים של הגלות, לבין מים המתוקים של הגאולה. וכן מצינו בזהר (פנחס ריט:) שהכתוב "מלחמה לה' בעמלק", ר"ת בגימטריא ע"ב. וכן מצינו במדרש (דברים רבה א, יא) כשפא לגאלם גאלם בשבעים ושתים אותיות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהר"ת וס"ת של הכתוב "בעתה אחישנה" הן אהב"ה המסמלת את מדת החסד. וכן תשע"ב בגימטריא חסד דעתיק יומין.

וכן מצינו בזהר (תיקונים עו:) ששבעים אמות הם בסוד שבעים ושתים אמות, כי יש מעליהם שני ממנים שהם ס"מ ונחש. והחסד דקדשה שהוא בגימטריא ע"ב מתגבר עליהם.

וכן מצינו בזהר בשני מקומות (אחרי סח. פנחס רמט. ובפירוש הגר"א שם ועל הזהר פקודי רנה:) שיש שבעים שנים של חבלי משיח, בסוד שבעים קולות של יולדת. ואחר כך יש ב' שנים בסוד הלדה עצמה כנגד ב' דלתות של היולדת. והגר"א (על הזהר פנחס ריט:) מחבר את דברי הזהר בכל המקומות עם הזהר של תהליך מאה שנה שגביא לקמו, שכלם מכונים לשנת תשע"ב. ולפי זה יוצא שהשנים תשע"א תשע"ב הן בסוד לדת משיח, וסוף תשע"ב תהיה ביאת המשיח. וכן מצינו בגמרא (נדה ל:) "תשבע כל לשון" זה יום הלידה. ומה היא השבועה שמשביעים אותו, תהי צדיק ואל תהי רשע. ותשבע אותיות תשע"ב. לרמז ששנת תשע"ב היא שנת לדה - לדת משיח. וכן הכתוב שנאמר על רות כשהולידה את שרש המשיח "ויתן הוי"ה לה הריון ותלד בן". בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' משה סעדון

ויעל הנרת לפני ה' , בגימטריא תשע"א , ועם הפולל בגימטריא תשע"ב.

וכן מצינו במדרש שהגאולה תהיה דרך גרות המרמזים על אור התורה, (פסיקתא רבתי ח) **אמר רבי ברכיה הפהו בי רבי אחפש את ירושלים בגרות , מוציא אני אותה לחפשי , למה הכתבתי בתורה כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבועית יצא לחפשי , הוי אחפש ירושלים בגרות .** היינו שהלשון **אחפש** את ירושלים בגרות , היא מלשון **יצא לחפשי ,** המרמזת על הגאולה.

וכן תשע"ב מרמזת בכתוב שהמדרש מזכיר על הגאולה (שמות כא, כב) , **ובשבועת יצא לחפשי חנם ,** וכן מובא בתקוני שם , **שש שנים יעבד , רמז לשש מלכיות ששעבדו בישראל , מצרים , אשור , בבל , מדי , ינו , אדום . משם ואילך ובשבועת יצא לחפשי .**

מובא בפרוש הגר"א לתקוני זהר (תיקון כא) **כל המבול והמעשה דשליחות יונה מתפרש הכל על הגלות והגאולה .** וגם כאן מרמז בכתוב (בראשית ח, י) **"ויחל עוד שבעת ימים אחרים וגו' ,** [אותיות **תשע"ב**] . ותבא אליו היונה **לעת ערב** [בגימטריא **תשע"ב**] והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ . וכן מובא במדרש 'סדר עולם רבה' (פרק רביעי) שנח שלח את העורב ב' בתמוז , ושלח את היונה בפעם הראשונה ב"ז בתמוז , ושוב שלח את היונה בכ"ד בתמוז , וביום כ"ד בתמוז חזרה היונה לעת ערב עם עלה זית בפיה , וכ"ד בתמוז תשע"א הוא התאריך המדיק של זמן מנחה גדולה כשמחלקים לשש וחצי שעות כדלעיל . [החשבון יוצא כ"ו בתמוז , אבל כיון ששנת תשע"א היא מעברת משתנה החשבון לכ"ד בתמוז] . והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינגרגר שליט"א **שתמוז בגימטריא מלך המשיח .**

ובעמק הענין רואים את הלשונות הדומים בפסוקים ששניהם מקשרים את זמן **הערב לידיעה** על הגאולה , **"ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים , ללעת ערב וגו' וידע נח" .** ידיעת הגאולה היא השלב הראשון של הגאולה , שאמנם עדין לא נגאלים

שער"ב בא"ט ב"ח אותיות **של"ח** , המרמזות על שלוח עבדים מעבדות לחרות .

וכן מצינו בזהר (משפטים קטו . עם פירוש 'מתוק מדבש') שהפסוקים **"הקם תקים עמו" , ו"עזב תעזב" ,** מרמזים על הגאולה העתידה . **"תעזב" אותיות ע"ב ז"ו ,** ומרמז על שם ע"ב , שהוא בבחינת ז"ו . [ז"ו בגימטריא י"ג כמנין האות וא"ו במלוי שהיא השרש של כל הע"ב שמות] . **"הקם תקים" , יש בהם ב' אותיות ק' המרמזות על מאתים שנה ,** וביחד עם הע"ב שנה יש **272** שנה באלף הששי שהוא זמן הגאולה , והזהר אומר במפרש שמדבר על גאלת בעתה , הנרמזת באותיות **בעתו** שנמצאות בתבת **"תעזוב" .** עד כאן דברי הזהר . ואם נחבר את דברי הזהר האלו לשאר המקומות שהחשבון מתחיל אחרי 500 שנה לאלף הששי כדלעיל , נקבל שוב את שנת **תשע"ב .** וכן שאר האותיות של **"הקם תקים" מלבד האותיות ק' הן בגימטריא 500 עם האותיות ,** לרמז על 500 שנה הראשונות של האלף הששי .

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יעקב ויטריאל שליט"א שהכתוב (זכריה יד, ז) **"והיה לעת ערב יהיה אור" ,** בגימטריא **תשע"ב .** וכן **"אור" מרמז על תשע"ב ,** דאנו נמצאים במחזור **207** של החמה מבריאת העולם כמנין **אור .** ובמחזור זה נזכה כשהיה **"לעת ערב" בגימטריא תשע"ב** שיהיה **"אור" .** ויקים הכתוב (ישעי' ל, כו) **"ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים" .** וכן **"לעת ערב" ס"ת ת"ב** המרמז על **תשעה באב ,** שבו נולד מלך המשיח . והוסיף הרה"ג ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א **שת"ב** מרמז על **תשובה** שבזכותה נגאלים . דהתרגום של **תשובה** הוא **תתוב .**

וכן תשע"ב מרמז בכתוב (במדבר ח, ב) **"בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" .** ומובא בספר 'בינה לעתים' (ח"א דרוש א) **אור הנרות הוא סימן מבהק להגאולה והתשועה .** וכן הדלקת המנורה בבית המקדש היתה בין הערבים בזמן תפלת המנחה , ולא בבקר (ע' בברטנורא על תמיד ג, ט) , דזמן מנחה הוא זמן הגאולה והתגברות האור , וזה הזמן המתאים להדלקת המנורה . וכן הכתוב (שמות מ, כה)

בפעל, אבל כבר רואים את הגאולה בעינים כמו מפת בכורות במצרים.

וכן מצינו בזהר חדש (כי תבוא עג): שרבי שמעון בר יוחאי שלח פתק בפי יונה לרבי יוסי לרמז לו על זמן קץ הגאולה, וכשהגיעה היונה, קרא עליה רבי יוסי את הפסוק **"ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפייה וידע נח פי קלו המים מעל הארץ"**. וכן מצינו בזהר (שלח קסה) **"עלה זית" זה מלך המשיח בנו של דוד, וזה הוא שרמזה יונה בימי נח "והנה עלה זית טרף בפייה"**.

מצינו במדרש (ילקוט תהילים תמ) **מלך בשר ודם אין לובשין עטרה שלו, והקב"ה נותן עטרה שלו למלך המשיח, ומהו עטרה של הקב"ה "כתם פז", שנאמר "ראשו כתם פז", וכתוב "תשית לראשו עטרת פז"**. וכן מצינו בזהר (שלח קסד) **"וישלח את היונה" וכו', ולא יספה שוב אליו עוד" לא ידע בר נש לאן אזלת, והיא תבת לאתרה ואתגניזת בפתחא דא, ואייהי תטול עטרה בפומהא ותשוי על רישיה דמלכא משיחא מטי ולא מטי. וכדין כתיב "תשית לראשו עטרת פז"**. רואים שהכתר של המשיח שמקבל מהקב"ה בעצמו, הוא דרך היונה של נח, ונקרא **"עטרת פז"**. וכן **"עטרת פז"** עם האותיות בגימטריא **תשע"ב**.

ועוד נראה להוסיף שהגר"א שהבאנו על זמן מנחה גדולה, הוא לשיתנו שהיה מתפלל מנחה גדולה, וכידוע שיטת הגר"א שמנחה גדולה היא לכתחילה ולא רק בדיעבד, (עיין בביאור הגר"א על שו"ע או"ח רלג א). ובאמת נראה דלענין הגאולה העתידה זמן מנחה גדולה הוא לכתחילה לכל השיטות, דזמן הגאולה העתידה הוא בסוד **ערב פסח [ערב הגאולה], שחל בערב שבת [באלף הששי]**, ומצינו במשנה (פסחים ה, א) **חל ערב פסח להיות בערב שבת, נשחט בשש ומחצה**.

וכן מובא במהרש"א (ברכות ו: ד"ה שהרי) שאליהו הנביא נצח את נביאי הבעל ונרדה לו אש מהשמים, מיד בתחלת זמן מנחה גדולה. וזה מרמז על הגאולה העתידה שתהיה על ידי אליהו, שהנצחון שלו יהיה בתחלת זמן מנחה גדולה.

וכן מצינו בזהר (נשא קכט) **וכשנתגלה הרצון מתקבלות תפלות ישראל, אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו מתי מתגלה, אמר לו, בשעת תפלת מנחה של שבת, אמר לו ר' שמעון מהו הטעם במנחת שבת, אמר לו משום שבשעה הזאת בימות החל תלוי דין למטה, ובשבת מתגלה המצח שנקרא רצון, בשעה ההיא נשקט הרגז ונמצא רצון, והתפלה מתקבלת. נראה לבאר דבאמת זמן מנחה הוא תמיד עת רצון גם בחל וגם בשבת, וכמובא בגמרא (ברכות ו:)** **לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה. והטעם לזה כינו שזמן תפלת מנחה הוא זמן שליטת הגבורות, שהן למעלה מן החסדים. כדבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות'.** ובזמן שליטת הגבורות יש הארת רצון ממקום גבה יותר, ואפשר לפעל בתפלה יותר, אלא שבימות החל הגבורות מתלבשות בדין של הקלפות, ונהיה זמן דין, מה שאין כן בשבת או בזמן הגאולה שמתוצצת הארת שבת, אין שליטה לסטרא אחרא. לכן כשירדדת הארת הרצון של הגבורות זה גם בגלוי.

וכן מנחה מסמלת את מלכות בית דוד כמובא בזהר חדש (חוקת סב) שהמלכות נקראת בשם מנחה, היות שהיא מעלה מיין נוקבין שהם בבחינת מנחה. וכן קרבן עני בבית המקדש נקרא בשם מנחה, דקרבו עני מרמז על המלכות שהיא עניה ודלה. ולכן המנחה היתה מצה, דמצות הן האכל של דוד המלך **לחם עני**, כמובא בזהר (ויצא קנז). וכן כתוב על קרבן מנחה (ויקרא ב, א) **"ונפש פי תקריב קרבן מנחה"**. ונפש מסמלת את המלכות. וכן מצינו בגמרא (מנחות קד:) שיש חמשה סוגי מנחה, ומרמזים על המלכות שהיא בסוד אות ה'. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שמנחה נעשית מסלת ושמן, וסולת בגימטריא **מלכות**, ושמן מרמז על שמן המשחה, שבו מושחין את המלכים. וכן הכתוב המדבר על הקרבת מנחה, (ויקרא ב, ב) **"וקמץ משם מלא קמצו מסלתה"** בגימטריא **תשע"א**.

וזה לשון השל"ה (פסחים מצה עשירה ב' כה) **צחק אבינו שהוא עצם העבודה עולה לה' תקן תפלת מנחה במקום מנחה סלת, פי אמר אין עולה**

משם עגה קטנה" בראשונה והוצאת לי, [מצות חלה], ולך ולבנך תעשי באחרונה, אמרתי להן אותו תינוק משיח בן יוסף הנה, ורמז רמזתי לעולם שאני יורד תחלה לבבל ואח"כ יבא בן דוד. וגם כאן יש רמז, כפי שאמר אליהו "רמז רמזתי". יורד תחלה לבבל ואח"כ יבא בן דוד. בגימטריא תשע"ב.

וכן בתשע"ב אותיות **בת שבע**, שמסמלת את מלכות בית דוד, כמובא בזהר (ויחי רכג): אף על פי שהוארה הלבנה [מלכות דוד] לא הוארה בשלמות עד שבא שלמה שהיה ראוי כנגדה, שהרי אמו בת שבע הייתה. וכן אמר הפיט על הגאולה העתידה נא הקם מלכות דוד ושלמה. בעטרה שעטרה לו אמו [בת שבע]. וכן מובא בכתבי ר' יעקב אבוחצירא זצ"ל שהכתוב (בראשית כח, י) "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" ר"ת משיח נ"ו ומרמז על הגאולה שתבא דרך המשיח והאות נ"ו, ותבא דרך המלכות שנקראת "**באר שבע**".

מצינו בזהר חדש (כי תבוא ענ): שחכמים שאלו את רבי שמעון בר יוחאי מדוע בתוכחה של חמש ויקרא שהיא כנגד גלות בית ראשון יש אחריה נחמות "וזכרתי את בריתי וגו'", ואלו בתוכחה של חמש דברים שהיא כנגד הגלות האחרונה אין אחריה נחמות. ורבי שמעון ענה להם שקץ הגאולה נרמז בפסוק הקשה ביותר שבתוכחה. (דברים כח, טו) "והיו חייך תלאים לך מנגד ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחייך: "בבקר תאמר מי יתן ערב". ומבאר לדברינו שיש כאן רמז על ה"לילה ויומם"; יומם, כנגד האלף החמישי ולילה כנגד 500 שנים באלף הששי, ועדן לא תבא הגאולה עד הערב, כפי שממשיך הכתוב "בבקר תאמר מי יתן ערב". וכן "מנגד ופחדת לילה ויומם" בגימטריא תשע"ב.

מצינו במדרש (ילקוט זכריה רמז תקפה) "והיה לעת ערב יהיה אור". א"ר אלעזר אין משלן של ארבע מלכיות אלא יום אחד מיזמו של הקב"ה, מהיכן את למד דכתיב "ויך העיט על הפגרים וישב אתם אבכם ויהי השמש

בלא מנחה, וזהו הטעם שזאת התפלה נקראת מנחה. ועני מקריב מנחה, ובביאת משיח כתיב "עני ורוכב על החמור". והיא היתה מצה וכו', יבא אליהו שבענה בתפלת המנחה שהיא קרבן עני, ויבשר על משיח צדקנו "עני ורוכב על החמור", ויקים הפסוק "פי אתה עם עני תושיע", ישועה קרובה לבא אמן.

וכן מובא ב'לקוטי הלכות' (מנחה א) אליהו לא נענה אלא במנחה וכו'. פי אליהו היה צריך להכניע אז התגברות הסטרא אחרא ועובדי עבודה זרה. ועל פן התפלל מנחה דיקא, פי עקר אחיזתם משם וכו', פי על ידו נתגלה בחינת מלכות המשיח. ועל פן אליהו ממנה לבשר גאולה העתידה, לגלות מלכות משיח. ועל פן אליהו דיקא נזהר בתפלת המנחה ונענה, פי מנחה היא בחינת מוציא מכח אל הפעל. שהם בחינת משיח שיבוא במהרה בימינו אמן.

וכן רואים בתפלת יום כפור קטן קשר בין מנחה לגאולה. ירושלים עירך בנה ועריה מקצה, אסורים ועוצים פתח ולחפשי הוצא, וערבה לה' מנחתם כימי עולם ותשוב ותרצה: עוד פנות אל המנחה: ונפוצות ישראל לקבץ יך שנית תוסף, פרועה עדרו תרעם בנה טוב תאסף, וישב מצרף וטהר את בני ישראל כזהב וככסף: והיו לה' מגישי מנחה: בית תפלתם מקום צקון לחשם, חשוב כבמקום אשר יבשלו שם הפהנים את החטאת ואת האשם. ואשר יאפו את המנחה. יצנה ה' חסדו קוממיות השיבני לנוי, לפאר מקום מקדשי לחדש הדר זיוי, וישב מצרף וטהר את בני לוי. והיו לה' מגישי מנחה.

מצינו במדרש (תדבא"ר יח) פעם אחת היו רבותינו ושאר חכמים יושבין בבית המדרש והיו חולקים זה עם זה ואמרו מהיכן אליהו בא, זה אומר מזרעה של רחל, וזה אומר מזרעה של לאה, עד שהן חולקין זה עם זה באתי אליהן ועמדתי לפניהן ואמרתי להן, רבותי אין אני בא אלא מזרעה של רחל וכו', ואמרו לי ולא כהן אתה ולא כן אמרת לאשה האלמנה "אך עשי לי

לבוא", אמר ליה ר' אלעזר בן ערך כדברך שנאמר "נתנני שממה כל היום דוה", חוץ משתי ידות שעה, [שני שליש שעה], תדע לך שהוא בן בא וראה כשהחמה נוטה לבא במערב שתי ידות שעה תש אורו ואין נגה לו, בן עד שלא יבא הערב יצמח אורן של ישראל שנאמר "והיה לעת ערב יהיה אור".

וגם כאן רואים שהגאולה היא בסוד הערב. וכתב לי הרב שורץ שליט"א מנתניה שהאברבנאל ב"שועות משיחו' מבאר יומו של הקב"ה אלפים שנה, ולא אסף שנה כמו כל המפרשים. ולפי זה אם נחשב אלפים שנה מחרבן בית המקדש שהיה בתשעה באב בשנת ג' אלפים תתכ"ח, ונפחית נ"ו שנה שהן שתי ידות שעה כדברי המדרש, נגיע לתשעה באב שנת תשע"ב. ונראה להוסיף שמקורו של המדרש הוא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק כז) ששם מובא אותו נסח, ורבי אליעזר לשיטתו בפרק ו' שם שכתב שעה אחת מיזמו של הקדוש ברוך הוא שמונים ושלש שנים ושלש שנה. רואים שרבי אליעזר סבר שיזמו של הקב"ה הוא אלפים שנה, לכן שעה היא פ"ג שנה ושלש, ולכן זמן הגלות הוא יום אחד פחות שתי ידות שעה המגיע לשנת תשע"ב כדלעיל.

והוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שכשם שחרבן בית המקדש היה בשעת מנחה גדולה, והגמרא בתענית (כט) מזכירה על החרבן את הפסוק "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב". כך הגאולה היא באותו זמן, והזהר מזכיר על הגאולה את אותו פסוק כדלעיל. ונראה להוסיף שלכן נולד המשיח בזמן הזה כדלקמן, לרמז שבזמן הזה תתחיל גאולתו של ישראל. וזה לשון 'שער הפנונת להאר"ז' ל' (דרוש תשעה באב) ענין תשעה באב מה שנהגו ביום תשעה באב במנחה לומר פסוקים של נחמות, וגם לקום ולשבת על הספסלים למעלה, ואדרבה נראה מן התלמוד בבלי כי לעת ערב הציתו אש בהיכל, ביום תשעה באב ונשרף בעת המנחה, וכפי זה היה ראוי להחמיר במנחה יותר מבשחר, וכו'. כי אז

במנחת תשעה באב נולד המשיח הנקרא מנחם כנזכר במדרש איכה רבתי.

ועוד הוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שכשם שמצינו בגמרא (סנהדרין לח:) שבשעה השביעית של היום הששי של בריאת העולם נזדווגו אדם וחוה. כך היחוד של הגאולה יהיה בשעה שש וחצי של האלף הששי, שהיא נקדת האמצע של השעה השביעית של האלף. ונראה להוסיף ששנת תשע"ב מרמזת על השעה השבעת. וכן הכתוב שנאמר על זיוגו של אדם הראשון (בראשית ב, יח) "אעשה לו עזר כנגדו" בגימטריא תשע"ב.

ומרמז בזהר (תיקונים כח:) ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא דאמצעיתא, ובין שבע דאיהו בת זוגיה, צריך לבערא שאור וחמץ דאינון ערב רב, דלא יתחזיין בין שש דאיהו ו', ובין שבע דאתמר בה "שבע ביום הללתיך", בגין דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה, כמה דאת אמר "וירא העם כי ביש משה", ואוקמוהו ביש, באלין שית שעתין עבדו ית עגלא, ואפרישו בין ו"ק דאינון שש לשבע, הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין שש לשבע. רואים שהקב"ה יבער את הערב רב בין השעה הששית לשעה השביעית, ונקדת האמצע שבין שתי השעות היא בשש וחצי כדלעיל.

וכן מובא בלוח 'דבר בעתו' (א' אב תשע"א) שלפי הטור והרמב"ם בזמן מנחה גדולה בערב שבת תוקעים את התקיעה הראשונה מהג' תקיעות של ערב שבת, לבטל את העם ממלאכה שבשדות. ומביא מהפיוט 'אאפיד נזר' שאומרים ביום א' דראש השנה, שגם לעתיד לבא יתקעו ג' תקיעות, ואם בן סוף תמוז תשע"א ראוי להיות התקיעה הראשונה. וכן מבאר ה'תרגום יונתן' את הכתוב "ותרועת מלך בו", על תקיעת שופר של הגאולה, ותרועה מלך בגימטריא תשע"א. וכן אומרים בפיוט האקדמות 'רבותא דיעביד לי פד מטיןא שעתא' אותיות תשע"א. וכן עזרא עלה מבבל בא' באב. עד כאן דברי הלוח 'דבר בעתו'. וכן הכתוב (במדבר כח, ט) "וביום השבת" בגימטריא תשע"א ועם הכולל בגימטריא תשע"ב.

אמרנו דבפרשת נצבים וילך רמוז כל הנעשה במשך מאה שנים אלו שעומדים אנו בהם, ופרשיות אלו אית בהון ע' פסוקים, וכאשר נבוא למנון ונחלק השבעים פסוקים הנזכרים למאה שנים הללו, נמצא דכל פסוק הוא כנגד שבעה חלקי עשר דשנה אחת, והיינו מעט יותר משני שלישי שנה, אמור מעתה כי שנת תשע"א היא בפסוק החמשים "ויצו משה אותם לאמר מקץ שבע שנים במעד שנת השמטה בחג הסכות", ועין שם שצוה אותם על מצות הקהל במוצאי שמיטה. וידוע מה שאמרו חז"ל במוצאי שביעית בן דוד בא. באפן שזאת השנה הבאה עלינו לטובה, עם היות שעל פי מנון שנות השמיטה אינה מוצאי שביעית, מפל מקום על פי סדר ההארות הרוחניות הנמשכות מלעילא חשיבא שנה זו כבחינת מוצאי שביעית. וכן "מקץ שבע שנים" מרמז על הקץ. ו"שבע שנים" בגימטריא תשע"ב. המהר"ל (נצח ישראל לב) מבאר את הגמרא על מוצאי שביעית בן דוד בא, שפבר מהשנה הרביעית של השמיטה מתחיל תהליך הגאולה. והשמיטה הבעל"ט תהיה בשנת תשע"ה, יוצא שפבר בתחילת תשע"ב שהיא השנה הרביעית מתחיל תהליך הגאולה. ונביא את דבריו כי ביאת המשיח, שבו התחדשות הנוה, יגרם הפסד הנוה הראשונה. ולפיכך בשבוע שפון דוד בא, מפני שהוא קרוב אל ההנה החדשה, לכן הוא גורם הפסד הנוה הראשונה, עד שנה שלישית, הוא תכלית הפסד. וברביעי, שהוא באמצע השבוע, אמר שיהיה שבע ואינו שבע. רוצה לומר, שאין פאן הנה שלמה עד השנה החמישית, שאז יהיה הנה שלימה מפח ההנה החדשה שתהיה בעולם. לכן בחמישית שבע גדול. והשבע הוא שלמות עולם הזה בלבד. ובששית קולות, כאשר הוא קרוב אל ההנה החדשה שתהיה בעולם. ובשביעית מלחמות, כי אז יתחיל פח ישראל מפח ההנה החדשה שתחול בעולם. ובמוצאי שביעית בן דוד בא. שנת תשע"ב היא השנה הרביעית לשמיטה, ורואים

וכן הפתוב (ישעי' מח, יא) "למעני למעני אעשה" בגימטריא ה' אלפים תשע"א ופסוק זה מדבר על גאלת בעתה, כמובא ברמח"ל (במדבר) זכו אחישנה לא זכו בעתה, שהוא הזמן שהקב"ה ירצה לגלות יחודו לעיני כל חי "למעני למעני אעשה" (עין בתיקוני זהר חדש קטו). וכן תשע"ב בגימטריא הפתוב (תהילים קב, יז) "אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה פי בא מועד". עם המלים והפולל. ובגימטריא לבני בניהם למען שמו באהבה עם האותיות והפולל.

נראה שיש רמז על סוף שנת תשע"ב בגמרא (מגילה יז) במוצאי שבעת בן דוד בא. וכן מובא בהקדמת הספר 'ם החכמה מהגר"מ מורנגנשטרן שליט"א (תשע"א) בפרוס עלינו השנה החדשה הבאה עלינו לטובה היא שנת ה'תשע"א לפ"ג, מן הראוי להקדים המובא בלקוטי הגר"א הנדפסים בסוף ספר אמונה והשגחה להגר"ש מלאצאן ז"ל וזה לשונו, שמעתי מפי הרה"ג הישיש מר"ה יצחק מרגליות אב"ד בשצוצין במדינת פולין, ששמע מפי מאור הגולה מהר"ח מנואלזין ז"ל, כי הגר"א ז"ל אמר כי בספר משנה תורה מרמז בכל סדרה מה שיערע במאה שנים מאלף הששי, כסדר יו"ד פרשיות נגד יו"ד מאות, כי נצבים וילך נחשבים לאחד פידוע. ושאל לו מהר"ח אינה איפה אנו מרמזים בפרשת תצא שהוא נגד המאה הששית שאנחנו עומדים בעת, והשיב לו כי שמו מרמז בתבת אבן שלמה וכו'. ודבריו מיסדים על דברי הגר"א בבאורו לשיר השירים דהתורה כלולה מששה ספרים, לפי שמעשה בראשית חשיב כספר בפני עצמו. וכן פתב הרב בעל עבודת הקדש ותורה שבכתב פוללת ששה קצוות, גם תורה שבפעל פה ששה סדרים כנגד ששה קצוות וכו', כי השתי תורות הללו מכונות פאחת מיחדות זו בזו, זו משפעת בזו וכו'. ואלו הששה ספרים המה כנגד שית אלפי שני דהוי עלמא, וספר משנה תורה כנגד האלף הששי, וכלול מעשר פרשיות, כל פרשה כנגד מאה שנה. והנה פבר

ינתנו בן עוזיאל תרגם 'אחזינון פרישן' שהוא בגימטריא תשע"ב. וכמו שכתב הגאון מוילנא בזהר ויקרא, שבו מחשב זמן הגאולה על פי מה שכתב רשב"י שזמן הגאולה פלגא ומחצה, שנת תשע"ב. ובדרך רמז תהא שנת חסד בגימטריא ע"ב.

וכן הכתוב (ישעי' ס, כב) "בעתה אחישנה" בגימטריא עד ה' תשע"ב. וכן ע"ב נרמז בכתוב (שם) "בעתה אחישנה". וכן תשע"ב מרמזת בכל מקום שכתוב "וביום השביעי שבת" בדלוג הפוך של שתי אותיות. וכן כתוב "יום הששי: ויכלו השמים" ו"הששי" מרמז על האלף הששי, והוא במספר קטן ה' וז' המרמז על מספר 5700, בתוך האלף הששי, ותבת "ויכלו" בגימטריא ע"ב לרמז את השנה המדיקת ה' אלפים תשע"ב. וכן ה' אלפים תשע"א בגימטריא ביאת המשיח. ועם הפולל בגימטריא תשע"ב. וכן ה' אלפים תשע"א ר"ת של כל מקום שכתוב "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", דשנה זו היא זמן לעורר את האהבה. וכן תשע"ב מרמז בתחלת הפסוק "השבעתי אתכם בנות ירושלים". וכן מובא בשם הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שהכתוב (ירמ' ל, ז) "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", בגימטריא תשע"א, וע"כ תשע"ב. וכן הכתוב (ירמ' ל, ז) "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע". בגימטריא שנת ה' תשע"ב. וכן "היא ליעקב וממנה יושע" עם האותיות בגימטריא תשע"ב.

וכן נראה שיש רמז נפלא ביותר בגמרא (ברכות ט:) "אהיה אשר אהיה" אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה, לך אמר להם לישראל, אני הייתי עמכם בשעבוד זה, ואני אהיה עמכם בשעבוד גליות. אמר לפניו, רבונו של עולם, דיה לצרה בשעתה. אמר לו הקדוש ברוך הוא לך אמור להם "אהיה שלחני אליכם". רואים שה' אמר למשה שיבשר לישראל את הגאולה בגלות האחרון כמו שהוא גואל אותם ממצרים. ומשה אמר שאינו רוצה לדבר על הגלות והגאולה האחרונים, כי דיה לצרה בשעתה. ותבת בשעתה, היא אותיות ה' אלפים תשע"ב. והיא

מהגמרא שהשבע מתחיל בשנה הרביעית לשמיטה, וכפי שנבאר את הפסוק "ותשבע" שמרמז על שנת תשע"ב שתהיה ימות המשיח, ומרמז על שבע ושפע פרנסה.

וננסה לבאר את דברי הגמרא לפי המהר"ל עם המציאות של ימינו (סנהדרין צז). תנו רבנן, שבע שכן דוד בא בו, שנה ראשונה [תשס"ט] מתקים מקרא זה, "והמטרתי על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר". [בשנה זו התחיל משבר כלכלי בכל העולם חוץ מארץ ישראל]. שניה [תש"ע] חצי רעב משתלחין. [המשבר הכלכלי מחריף]. שלישית [תשע"א] רעב גדול, ומתים חסידים ואנשי מעשה. [לצערנו נפטרים הרבה גדולי ישראל היל"ת]. ברביעית [תשע"ב] שבע ואינו שבע. [מתחילה הנית הגאולה בדברי המהר"ל]. בחמישית שבע גדול, ואוכלין ושותין ושמחין, ותורה חוזרת ללומדיה. בששית קולות. ובשביעית מלחמות. במוצאי שביעית בן דוד בא. וכן מצינו בזהר שהגאולה תהיה מתוך דחק העניות. ונביא את דבריו: (תיקונים נג:) "וימן ה' דג גדול לבלע את יונה", דא עניותא, דאיהו עצב, ונוקבא דיליה עצבו, דכורא דג נוקבא דגה, דא הוא "ויתפלל יונה אל ה' אלקי"ו ממעי הדגה", מפפנא דעניותא דמטי למעוי דישראל, בההוא זמנא "ויאמר ה' לדג ויקא את יונה", בדוחקא דדאגה דילהון דדואגין מן עניותא, מדוחקא יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב "ואת עם עני תושיע". וכן מובא בשם הרבי מקוצק בשעה שבני ישראל יהיו טרודים מאד מדאגת הפרנסה, אז יבא משיח. וכן מובא בשם ר' ישראל מרוזין (נר ישראל) ערך חבלי משיח, וכעין זה בשם ה'אוהב ישראל' (ילקוט אוהב ישראל), שכמה שנים קודם ביאת המשיח יהיה שפע של פרנסה לישראל, ואחר כך תדלדל שוב הפרנסה, ומרב הקשי יבא משיח. וכן נסח התפלה שועת עניים אתה תשמע. ר"ת תשע"א.

וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' מהרה"ג ר' חיים עדני שליט"א כתב המלבים על הפסוק (מיכה ז, טו) "ארצנו נפלאות" היינו לעתיד לבא. ובתרגום

בא בו שנה ראשונה מתקנים מקרא זה "והמטרתי על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר", שנה חצי רעב משתלחים, שלישית רעב גדול וכו', ברביעית שבע ואינו שבע, בחמישית שבע גדול וכו', בששית קולות בשביעית מלחמות במוצאי שביעית בן דוד בא. רואים שהשבע מתחיל בשנה הרביעית לשמיטה, ואף על פי שפאן משמע שבן דוד בא רק במוצאי שמיטה, נביא לקמן מהאר"ז ל ששנת תשע"ה היא שנה חשובה בתהליך הגאולה בברור הטוב מהרע, היינו שהגאולה תתחיל קודם, ובשנה זו הגאולה תעלה לדרגה יותר גבוהה.

וכן שמעתי מאחי הרה"ג ר' משה שליט"א שתשע"ב ר"ת תהא שנת עת בעתה. וכן קץ הימים בעתה בגימטריא תשע"ב. וכן שמעתי מהרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א שהכתוב "בשנת היובל הזאת תשבו איש אל אחזתו" ס"ת בגימטריא תשע"ב.

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' אליעזר ברלנד שליט"א שפתיגמו הידוע של רבי נחמן מברסלב זצ"ל "האש שלי תוקד עד ביאת המשיח" ר"ת ה' אלפים תשע"ב. גם מההתחלה לסוף, וגם מהסוף להתחלה. וכן מובא בספר 'שיח שרפי קודש' (חלק ב' סימן א' אות קלב) כשנפטר הילד [של רבי נחמן] אמר רבינו [רבי נחמן] משיח כבר לא יבא עוד מאה שנה ודאי. ולאחר המחלקת הגדולה שהיתה בברסלב מובא בספר 'מי התלאות' שרבי נתן מברסלב אמר (טו) הגאולה כבר מוכחת להיות מאה שנה יותר מאחר ממה שהיתה צריכה להיות. ושנת תשע"א היא מאתים שנה לפטירת רבי נחמן, שנפטר בתקע"א. ובשנת תשע"א נשלמו המאתים שנה של רבי נחמן ורבי נתן. וכן בסיום המעשה הי"ג בספורי מעשיות שרבי נחמן אמר סמוך לפטירתו ורמז על גלות השכינה והגאולה, הוא מסים אני רופא אותה, בגימטריא תשע"א עם האותיות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יעקב אבוטבול שליט"א שרבי נחמן כותב בספר המדות (אמונה נא) משיח יבא בשנת

גם מרמזת על גאלת בעתה, בשעתה ובזמנה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שדיה לצרה מרמז על צרת הערב רב שתגמר בתשע"ב. כי לצרה בהפוך אותיות הרצל ראש הערב רב, ודיה לצרה בגימטריא שמו. כפי שידוע מהגר"ז מבריסק שאמר שפונת הציונים היתה להעביר את היהודים על דתם כפשוטו, כפי שידוע מה שעוללו לעולים מארצות המזרח וכו'. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צז) אמר רבי יצחק, אין בן דוד בא, עד שתתהפך כל המלכות למינות. וכן דיה לצרה עם הכולל בגימטריא משה שאמר את הדברים האלו, לרמז שהוא ממתיק את הצרה הזאת, כמובא בזהר (השמטות רנג) "עד כי יבא שילה" שהוא משה.

ואם תאמר אולי פונת הגמרא שה' יהיה עם ישראל בזמן הגלות, ואין מדבר על הגאולה, התשובה: שמובא בספר 'שערי אורה' (שער א' ושער ו') ששם אהיה הוא שם הגאולה שבא לגאל מהגלות, כמו שכתוב (שמות ג, יד) "כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם", לרמז על שער החמישים שנקרא אהיה שהוא שלח את משה להוציא את בני ישראל ממצרים. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ששם אהיה במלוי ההי"ן כמנן קנ"א יחד עם תבת קתר המרמז על המלכות בגימטריא תשע"א.

וכן שמעתי שיש רמז נפלא ביותר בגמרא (שבת קיג) שדורשת את הפסוק שנאמר על רות שממנה יוצא מלך המשיח (רות ב, יד) "ותאכל" בעולם הזה, "ותשבע" לימות המשיח, "ותתר" לעתיד לבא. "ותאכל" בגימטריא תאנה, המרמזת על עץ הדעת שאותו אוכלים בעולם הזה, עד שיתקן בימות המשיח. "ותשבע" מרמז על שנת תשע"ב שתהיה ימות המשיח, "ותתר" מרמז על שנת תת"ר, בתחלת האלף השביעי שתהיה הזמן של לעתיד לבא. וכן "ותשבע" מרמז על שפע פרנסה, וזה דומה לגאלת מצרים שמיד פשהתחיל להתנוצץ אור הגאולה במפת דם, קבלו היהודים שפע פרנסה ממכירת מים למצרים.

וכן שנת תשע"ב היא השנה הרביעית לשמיטה, ומצינו בגמרא (סנהדרין צז) שבוע שבן דוד

בְּרָכָה. ומסוף שנת תשע"ב נשארות ברכ"ה שנים עד סוף האלף הששי. **וכן יבא בשנת עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"ב.** ומרמז גם בכתוב שהאריז"ל מביא על קץ הגאולה פדלקמן, **"ויהי מקץ שנתים ימים"** דמספר **"מקץ"** פחות **"שנתים ימים"** מסוף האלף מגיע לשנת תשע"ב.

והוסיף הרה"ג ר' שמעון רז שליט"א שיש רמז בפיוט שאומרים בתפלת נעילה של יום הכפורים; אל נורא נעילה. המציא לנו מחילה. **בשעת הנעילה.** אל נורא נעילה. בשרו נא הגאולה. **בשעת הנעילה.** וכן ה' אלפים **תשע"א** בגימטריא הפסוקים (בראשית כז, יד) **"ותעש"** אמו מטעמים כפאשר אהב אביו". (אסתר ה, ה) **"מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש"**. וכן הכתוב (ישעי' סה, כה) **"זאב וטלה ירעו כאחד ואריה כבקר יאכל תבן ונחש עפר לחמו לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדש"** בגימטריא **תשע"א.**

מובא בקנטרס 'הפלאות' שנכתב בתקופה שלפני השואה שגלו לו מן השמים שקץ הגאולה נרמז בכתוב (שמות טו, ט) **"אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי"**. וכותב שגלו לו שהחמשה אל"פין של ראשי התבות בתחילת הכתוב מרמזים על חמשה אלפי שנים, ויותר לא גלו לו. ומבאר לדברינו שאחרי החמשה אלפין יש ת"ש בר"ת, ונצרך את אותיות מלא של **"תמלאמו"** שבאים בגמר הראשי תבות נקבל ה' אלפים **תשע"א**. היינו שעד לה' תשע"א האויב של אמות העולם יוכל לרדף את עם ישראל ולהשיגו. וכן הכתוב המרמז על פנימיות התורה, ועל רשב"י (תהלים סח, יט) **"עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם"** ר"ת בגימטריא **תשע"ב.**

מובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (מקץ) **"ויהי מקץ שנתים ימים"** הנה **"שנתים ימים"** גימטריא תש"ל, רוצה לומר פי בכל שנה שס"ה ימים, וב' פעמים שס"ה הוא תש"ל, וכללות ו' אותיות שס"ה גימטריא תשל"ו, כמנין אדנ"י פשוט ומלואו גימטריא תשל"ו, והוא נקרא קץ הימין למעלה. והרב

גלזרסון מבאר שאם ל"ו שנה נמשכת התגלות קץ הימין למעלה, צריך עוד ל"ו שנה להתגלות קץ הימין למטה. ושוב נקבל את **תשע"ב**. ונראה להוסיף שהאר"י מדבר על קץ הימין למעלה, לכן הוא נותן רמז של שס"ה שס"ה, כי שס"ה מרמז על ימות החמה שהיא בחינת זכר המסמל את העולם העליון, ואם נעשה את אותו גימטריא של האר"י על שנת העבור שהיא שפ"ג ימים ב' פעמים שפ"ג הוא תשס"ו, וכללות ו' אותיות שפ"ג שפ"ג גימטריא תשע"ב. דשנת עבור מחברת את העולם העליון לתחתון בסוד חבור זכר ונקבה שיוצר עבור, והעבור מוליד את המשיח. **וכן שנת תשע"א היא שנה מעברת.**

וכן משמע מה'עץ חיים' להאריז"ל (שער נ' סוף פ"ג). שבשנת תשע"ה שהיא שנת שמיטה, יהיה ברור בעולם הזה הנקרא עץ הדעת, בין הטוב לרע, והטוב יפרד מהרע, ונביא את לשונו. **גם בזה תבין ענין הגלות שהוא אלף יומין דחול, והענין פי הם ה' חסדים כל אחד כלול מק' הרי ת"ק כמנין פת"ף ימין, וה' גבורות כמנין פתף שמאל, הרי אלף, ובהיותו בעץ הדעת נקרא אלף יומין דחול, יען פי שם הוא טוב ורע שהם בר ותבן, והגלות הוא היות אלו האלף נתונים שם תוך הרע אשר שם ולהיות פי גלוי החסדים וגבורות תוך ז"א הוא מהחזה ולמטה אשר שם נה"י הנקרא ווי עמודים, לכן אלו הם דגמת הקדשה "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה וויים לעמודים", והבן זה. פי אין אחיזת עץ הדעת אלא במקום הגלוי וזה סוד **"כל היום דנה"** אלף שנין. היינו שהפסוק **"ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה וויים לעמודים"**, מרמז על האלף החמישי שהוא בסוד **"כל היום דנה"**, ועוד שבע מאות שבעים וחמש שנים באלף הששי [בסוד ה"וויים לעמודים", דמספר שש הוא בבחינת ו"ו ועמוד כדוע]. שבהם יש אחיזה לקלפה, יש ערוב טוב ורע, ובשנת ה' אלפים תשע"ה יפרדו הטוב מהרע. וזה חייב להיות תקופה לאחר שיבא המשיח וילחם ברע ויפרידו מהטוב.**

שהוא מחבר את תשע"ה לתהליך של המאה שנה של הזהר, אף על פי שבזהר עצמו כתוב שזה יהיה בסוף תשע"ב ולא כפי שהוא למד. ולפי דברי המהר"ל שהבאנו לעיל שבשנה הרביעית של השמיטה תתחיל הגאולה עם ענין השבע שיבא לישראל, אף על פי שכן דוד בא רק במוצאי שמיטה, אפשר לחבר את שתי השיטות יחד.

מובא במדרש פליאה שאלו את רבנו הקדוש מתי יבא משיח, אמר להם "ויהי ערב ויהי בקר

יום הששי". זה ברור שהוא רמז להם על האלף הששי לבריאה שהוא כנגד היום הששי של בריאת העולם, וכן השישי במלוי האותיות ה"י, ש"ן, יו"ד, ש"ן, יו"ד. בגימטריא תשע"ה. היינו שעד סוף תשע"ה זה נכלל בגדר יום הששי ויש ערוב טוב ורע, ולאחר מכן עוברים לשבת שהיא המלה הבאה בפסוק "ויכלו" ויהיה ברור בין הטוב לרע.

כתוב (בראשית מט, א) "ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר

יקרא אתכם באחרית הימים". ומצינו בזהר (ויחי רלד:) שיעקב הסתיר ברמז בפסוק הזה את זמן הגאולה. והמלים "יקרא אתכם" בגימטריא תשע"ב. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א שהפסוק הזה בגימטריא 3526 ואם נוסיף לזה את זמן פטירת יעקב כשאמר את הפסוק בשנת 2255 נקבל את שנת תשפ"א, שיש רמזים עליה בענין בנין בית המקדש. כמו הכתוב (דניאל ז, ג) "ועד עתיק יומיא מטה".

מצינו במדרש (ילקוט בראשית קנז) בקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין ונסתלקה ממנו שכינה, אמר שמה יש פסול במטתי כאברהם אבי אבא שיצא ממנו ישמעאל, וכיצחק אבא שיצא ממנו עשו, אמרו לו "שמע ישראל וגו'" כשם שאין בלבבך אלא אחד כן אין בלבנו אלא אחד, מיד פתח ואמר ברוך שם כבוד מלכותו וגו'. נראה דיעקב רמז להם על הגאולה גם במלים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שמרמזות על זמן הגאולה שתתגלה מלכות ה' לנצח, לעולם ועד. וכן מלכותו לעולם ועד בגימטריא תשע"ב עם האותיות.

מובא בספר 'כוננת מאז' שמעתי מזקני הרה"ח המפרסם ר' יהודה אריה לייב ציוויאק זצ"ל שספר שבהיותו גר בורשא שמע מזקני חסידי הרש"ב זי"ע שספרו על חסיד אחד שעלה לתורה אצל הרב בעל ה'תניא' זי"ע בפרשת פקודי והרב היה הקורא בתורה, כשהגיע הרב לפסוק "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וגו'", שמע מהרה"ק שאומר בלחישת ששנת אלף ושבע מאות וחמשה ושבעים הוא זמן ביאת משיח במהרה יגלה, ואחר כך ספר החסיד מה ששמע מפה קדשו, וכששמע בעל ה'תניא' הקפיד בדבר ולא הוציא הלה את שנתו. ויתכן שבעל ה'תניא' רמז על דברי האר"י שיש בשנה זו התקדמות גדולה בתהליכי הגאולה, והשומע שמע משהו על משיח, ופרש את זה כביאת המשיח, וכפי שבארנו שביאת המשיח לפי הזהר

היא קודם. ועוד נראה שהשומע שמע אלף ותשע"ה, וכוננת בעל ה'תניא' היתה לשנת תר"ג שהיא היתה אלף ותשע"ה שנה לחרבון, ולא חשב מתחילת האלף החמישי. כפי שמובא בספרי בעל ה'תניא' שאומר קץ על שנת תר"ג, ונביא את תכן דבריו בקצרה. (מאמרי אדמו"ר הזקן פקודי עמוד תיט ואילך.) "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים" הטעם הוא אזלא גרש, ומבאר בזהר אזלא גרש כד אזלא שכינתא בגלותא. וזהו רמז על קץ הימין שיהיה במהרה בימינו. ולהבין איך מבאר בפסוק זה הקץ האמתי הוא, דהנה חרבן בית שני היה קע"ב שנה קודם אלף החמישי וכו', והנה קע"ב שנה מאלף הרביעי, וכל אלף החמישי ות"ג מאלף הששי, עולה מספרם "האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים", שזה זמן משך הגלות וכו'. יוצא שבעל ה'תניא' למד את הפסוק הזה על הקץ כמו העץ חיים' להאר"ז"ל, אלא שהאר"ז"ל חשבן מתחילת האלף החמישי, בעל ה'תניא' חשבן מהחרבון. על כל פנים המעשה שהבאנו מהספר 'כוננת מאז' אין בו ראייה כלל על תשע"ה. ובספר 'זהו לך האות' מהרב דוד מרגלית זצ"ל תלמיד ה'כתב סופר' מובא שיהיה תהליך של גאולה מתש"ס עד תשע"ה, ואז יבא בן דוד, ושם רואים

להוליד את ג' בניו כשהיה בגיל 500 בשנת 1556 לבריאת העולם ונולדו תוך שלש שנים. ואם נחשב משנת 1500 שאז התחיל היובל שלהם, עוד 4250 שנה כמנן פ"ה יובלות נגיע לשנת תש"נ. [ואם נחשב משנת 1556 נגיע לתשנ"ו].

מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) **שאלו תלמידי את רבי יוסי בן קיסמא, אימתי בן דוד בא, אמר, מתירא אני, שמא תבקשו ממני אות. אמרו לו, אין אנו מבקשים ממך אות. אמר להן, לכשיפל השער הזה, ויבנה, ויפל, ואין מספיקין לבנותו עד שבו דוד בא. אמרו לו, רבנו, תן לנו אות, אמר להן, ולא כך אמרתם לי, שאין אתם מבקשים ממני אות, אמרו לו, ואף על פי כן, אמר להם, אם כך יהפכו מי מערת פמ"ס לדם, ונהפכו לדם. וגם כאן מרמז **יפל השער ויבנה**, בגימטריא **תשע"א** עם המלים. וכן **בן קיסמא, אמתי בן דוד בא** בגימטריא **תשע"ג**. וכן הרמז של הפיכת המים לדם, מרמז על מלחמת גוג ומגוג שנביא לקמן מהזהר שהים הגדול יקבל צבע אדם מרב דם שישפך.**

מובא בספר 'בן יהודע' מה'בן איש חי' (הוריות יב) **מדברי רבנו הארי"ל ז"ל שהגיד למהרח"ו תבין שפתיחתו של גיחון נוגעת במלכות בית דוד, ואתחלתא דגאולה יהיה בפתיחתו.** ושמעתי שבתקופה האחרונה הרחיבו את מעין הגיחון בירושלים, ולא פרסמו את הדבר מפחד הערבים. וכן מובא ב'בן יהודע' (סנהדרין צד.) **בזמן שהרב מהרח"ו היה בעיר הקדש ירושלים בא שר אחד תקיף הנקרא אבו סיפין, וידע שמלך ישראל סתם מי גיחון, ושאל אם נמצא היום מי שיוכל לפתחו, ואמרו לו הגוים יש חכם אחד אלוקי ושמו רבי חיים ויטאל, ודאי שהוא יכול לפתחו, ושלח אחריו ביום הששי ואמר לו וכו', ומהרח"ו עשה קפיצת הדרך והלך לדמשק, ובא אליו הארי"ל בחלום ואמר לו הספלת עשו, כי זה השר היה גלגול סנחריב, ואתה יש בך ניצוץ חזקיה שסתם מי גיחון, והיתה שעת הכשר לתקן ולפתח מי גיחון ובזה היתה אתחלתא דגאולה,**

מובא בספר הלקוטים 'להאריז"ל (פ' אחרי ע' רכג) **שאד"ס, ר"ת אדם, דוד, משיח.** דג' אלו שיכים לאותו מזל ולאותו שרש ולכן הם מתקנים את חטא אדם הראשון. ולפי זה באר הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שדוד המלך נולד בשנת ב' אלפים תתנ"ד לבריאת העולם, ומלך בחברון בגיל שלשים כשמת שאול בתחילת שנת תתפ"ד, ומלכותו על כל ישראל התחילה בשנת ב' אלפים תתפ"ו. כמובא בגמרא (סנהדרין כ. ובתוס' שם) שב' שנים ומחצה התעכבה מלכות דוד על כל ישראל בגלל שאיש בשת מלך בירושלים. יוצא שהמספר הזה הוא מאדם הראשון עד שדוד מלך על כל ישראל. ואם נוסיף עוד פעם ב' אלפים תתפ"ו, נקבל שוב את דוד שהוא המשיח בשנת ה' אלפים תשע"ב. וכן ב' תתפ"ו בגימטריא דו"ד במלוי האותיות דל"ת ו"ו דל"ת עם האותיות. וכן תתפ"ו מרמז בפתוב המדבר על הכנת מנחה (ויקרא ב, ו) **"פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. ויש כאן רמז שהמספר תתפ"ו קשור עם הכנת המנחה, שהיא הכנת המלכות והכנת הגאולה כדלעיל. ואחרי שיש **"פתות"** אפשר ליצק שמן המשחה ולהמליך את המלך, כהמשך הכתוב **"ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. וכן הכתוב (ויקרא יח, יב) **"וימשח אתו"** בגימטריא **תשע"א**, ועם הכולל בגימטריא **תשע"ב**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב המרמז על הכנה למלכות שהיא בסוד רחל (בראשית כט, יח) **"ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה"**. בגימטריא **תשע"ב**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א **ששע"ב** בא"ט ב"ח אותיות רחל.

מצינו בגמרא (סנהדרין צז.) **אמר לו אליהו לרב יהודה אחוה דרב סלא חסידא, אין העולם פחות משמונים וחמשה יובלות, וביובל האחרון, בן דוד בא. אמר לו, בתחלתו או בסופו? אמר לו, איני יודע. כלה או אינו כלה? אמר לו, איני יודע. רב אשי אמר, הכי אמר לו, עד הכא לא תיסתכי ליה, [לא תחכה לו] מכאן ואילך איסתכי ליה. ואם נחשב מלדת בני נח שמהם התחדש העולם אחרי המבול, יוצא שהיובל השמונים וחמש התחיל בשנת תש"נ או תשנ"ו ונבאר: נח התחיל**

על שנת תשע"ב כשנת קץ, היוצאת מפסוקי שירת האזינו. וכן שמעתי מאחד מגדולי האדמו"רים ששמע ממנו לפני כארבעים שנה שמסרת בידו מזקן אחד, מצאצאי תלמידי הגר"א, שמה שכלם מפרשים השעה הששית על חרף תש"ט אינו כן, אלא האמת היא תשע"ב.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ששמע מתלמיד ה'חפץ חיים' הרב גרוסנס זצ"ל שהתארח פעם אצל ה'חפץ חיים' זצ"ל לסעודה שלישית בשנת **תרצ"ב**, ונכנס ראש הישיבה של ראדין הרב לנדינסקי זצ"ל, ודברו בענין הגאולה, וה'חפץ חיים' אמר שיותר משמונים שנה לא יקח עד שמשיתח יבא, ושוב אנו מקבלים את **תשע"ב**. (מעשה זה מובא גם בספר 'מאיר עיני ישראל' כרך א' עמוד 221 ולא מוזכר מספר השנים. ושאלתי את בני משפחת הרב גרוסנס זצ"ל ואמרו שאינם זוכרים אם ה'חפץ חיים' אמר 70 שנה, או 80 שנה). וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יוסף חיים זכאי שליט"א משיבת המקבלים 'נחלת יצחק' ששמע ג' פעמים מהרה"ג ר' יצחק פדורי זצ"ל שמשיתח יבא בחדש אב תשע"ב. דברים מעין אלו שמעתי גם מיהודי ששמע מהרה"ג ר' יהודה מועלם זצ"ל ששמע מהרב פדורי זצ"ל. וכן שמעתי מיהודי ששמע מהרה"ג ר' דוד אבוחצירא שליט"א מנהר"ה בימים האחרונים שאנו נמצאים בימים אלו בזמן של גאלת בעתה, וצריך להתפלל שיהיה קצת אחישנה בתוך הבעתה, להמתיק את תהליכי הגאולה. וכן מספר על האדמו"ר ר' שלמה מזוועהיל זצ"ל שהצביע בזמנו על ילדים קטנים שהיום הנם זקנים מפלגים, שהם יזכו לראות את המשיח. וכן ידוע שהרה"ג ר' שכנא זאהן שליט"א תלמיד ה'חפץ חיים' פרסם בשנת תשס"ח שהחפץ חיים בא אליו פעמים בחלום ואמר לו שיפרסם שהגאולה קרובה מאד.

וכן שמעתי בשם הגר"ש אלושיב שליט"א בשם חמיו הרה"ג ר' אריה לוי זצ"ל שיש בידם מסרת שאם יבנו את חרבת רבי יהודה החסיד בירושלים זה סימן שקרובים לבנות בית המקדש. ודבר זה התקיים בימינו. וידוע שהערכים התנגדו בתקף לשיקום חרבת רבי יהודה החסיד.

והשיב מהרח"ו לא רציתי להשתמש בשמות הקדש, ואמר לו האריז"ל אלו לא נשתמשת לבא לדמשק החרשתי, וכו'. אמר לו מהרח"ו אם כן אחזר לירושלים לפתחו, אמר לו חליף שעתא ולאו זמניה. ויש כאן רמז חליף שעתא אותיות **תשע"א**, היינו שהיתה אז התעוררות בבחינת תשע"א והחמיצו אותה.

ונראה לבאר מדוע פתיחת הגיחון קשורה לגאולה, על פי מה שמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' האזינו ע' שכה) **אדם הראשון עשה תשובה בק"ל שנה שישב בגיחון עד צוארו, שהוא אחד מד' נהרות גן עדן, והטעם שישב בגיחון ולא באחרים, לפי שחטא ב"כל הולך על גחון" – [נחש] מצד הטמאה, וזה גיחון ביו"ד מצד הקדשה**. היינו שיניקת הגחון והנחש, היא מהגיחון. והגיחון הוא כפיכול הנחש למעלה שהוא השרש של הגחון. היינו הוא גחון עם י' המסמל את הנחש דקדשה. וזה הסוד של משיח שהוא בגימטריא נחש, כיון שהוא השרש של הנחש בקדשה, בבחינת נחש הנחשת שהוא נחש קדוש, כדבארנו במאמר 'חשמל חטא'. היינו שמשיתח הוא בבחינת גיחון, ואם מרחיבים את הגיחון זה מסמל את התחלת הגאולה. וכן את שלמה משחו למלך על יד הגיחון, כמו שכתוב **"והרכבתם את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם אתו אל גחון ומשח אתו שם צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל וגו'."**

כתוב (תהילים קיד, ט) **"מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה"**, ומבאר רש"י **"עקרת הבית"**, ציון שהיא כעקרה יושיבנה. רואים ששיבת ציון, הופכת את ציון מעקרה לעקרת הבית, דבזמן הגלות ציון היא בבחינת עקרה שאינה מולידה. ובזמן הגאולה העקרה תהפך לעקרת הבית. וכן עקרת עם הכולל בגימטריא **תשע"א**. וכן עקרת אותיות קערת המרמזת על המלכות שהיא בבחינת קערה, כידוע מפונות הקערה של ליל הסדר.

כמו כן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק שלמה זילברמן זצ"ל מהרבע היהודי שיש להם מסרת מהגר"א

קץ הזהר דבעתה בתהליך של מאה שנה

הגשמיים לקבל את אורות הגאולה. והכנה לגאולה אינה אתחלתא דגאולה כפי שטענו אחרים, כמו שצחצוח המנעלים לשבת אינו אתחלתא דשבת, ואין כאן המקום להאריך. [אין כאן פונה להכנס לענין זהותו של משיח בן יוסף שהוא אחד מצדיקי הדור או כמה מהם, שדואגים לפעל ברוחניות ובגשמיות את כל הענינים שהזכרנו ועוד רבות שלא הזכרנו.] והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות שבאות אחרי דלת ו', היינו הדלת שנופתחת בזכות האות ו' כדברי הזהר, הן מאה ז', לרמז שפתיחת הדלת תהיה במאה השביעית של האלף הששי.

הזהר מדבר על קץ דבעתה, שמש"ח ח"ב לבא מצד שהגיע הזמן, והקץ הוא תהליך של מאה שנה כפי שמבאר. [לשון הזהר פרשת ויגא דף קיט ע"א. ההערות על פי מפרשי הזהר והקדמות ספרי 'ם החכמה' מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א עם קצת תוספת.]

רבי שמעון פתח ואמר, "וזכרתי את בריתי יעקוב", מלא בוא"ו אמאי, אלא בתרין סטרין איהו רזא דחכמתא, חדא דאיהו רזא דגא דחכמתא, אתר דשרי בה יעקב, אבל האי קרא על גלותא דישראל אתמר, דכד אנון גו גלותא, ההוא זמנא דיתפקדון בית יעקב יתפקדון ברזא דנא"ו, ואיהו באלף שתיתא. ופקידה ברזא דנא"ו, שית רגעי ופלג עדו, ובזמנא דשתין שנין לעבורא דדשא באלף שתיתא, יקים אלה שמיא פקידו לברתה דייעקב.

וכן מצינו בגמרא (מילה יז:) על תפלת העמידה, שקודם מתפללים על בנין ירושלים, ואחר כך על צמח דוד, ואחר כך על תפלה, ועבודה, והודאה, כי כך יהיה סדר הגאולה, קודם יבנו את ירושלים, ואחר כך יהיה צמח דוד וביאת המשיח, ואחר כך יזכו לבית המקדש ולתפלה, ולעבודה, והודאה. ונביא את לשון הגמרא שם **וכינו שנבנית ירושלים, בא דוד, שנאמר, "אחר ישבו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם, ואת דויד מלכם". וכינו שבא דוד, באת "תפלה", שנאמר, "והביאותים אל הר קדשי, ושמחתים בבית תפלת". וכינו שבאת תפלה, באת "עבודה", שנאמר, "עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי". וכינו שבאת "עבודה", באת "הודאה", שנאמר, "זבח תודה יכבדנני".**

הזהר מדבר על תהליך של גאולה בעתה שנמשך מאה שנה, כאשר ששים השנים הראשונות נקראות **עבורא דדשא** שהיא דלת המסתובבת על צירה בסוד משיח בן יוסף שפותח את השפע וסוגר. לפי הקדמות ספרי 'ם החכמה', התחילו מאה השנים בשנת תש"א שאז התחילו מאה שנים חדשות מביאות העולם, ופרצה השואה שבה סימו את ברור הניצוצות מכל המקומות בהם עם ישראל חנה ברב שנות גלותם, כפי שרואים שברב המקומות כמעט לא נשארו יהודים. וכן יהדות המזרח יצאה מהארצות בהם חנו היהודים ברב שנות גלותם. כל זה שיך לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו לסים את הברורים בכל המקומות. ובמקביל התחילה בתחלת המאה תנופה גדולה בבניית ארץ ישראל בין על ידי יהודים, ובין על ידי ערבים שבונים כביכול לעצמם, וברור לכל שכל זה מיעד עבור בני ישראל שישובו לארצם בקרוב. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק ה) **עתידין בני ישמעאל לבנות ערים החרות בארץ ישראל באחרית הימים.** כל זה שיך לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו להכין את הכלים

ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שית שנין ופלגא, ומההוא זמנא שית שנין ופלגא אחרנין, ויזדוגון פלהון עממיא על ברתייה דייעקב לאדחיא לה מעלמא, ועל ההוא זמנא כתיב "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע". כאן מדבר הזהר על שתי תקופות נוספות של שש וחצי שנים כל אחת, שלפי 'ם החכמה' התכלית של תקופות אלו היא לחבר משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בהתפשטות למוד פנימיות התורה, ורבו לומדי התורה בכל אתר ואתר בסוד צמח דוד. וכפי שידוע שה'חסד לאברהם' ועוד גדולים דברו

כחֲדָא מִתְנַבִּין וְאִמְרִין הָא מַלְכָּא סְלִיק מִן אֶרְעָא דְמִגּוּג בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּמִכְנַשׁ מַלְכִין קִטְרֵי תַגִּין וְאִפְרָכִין לִזְבָּשֵׁי שְׂרִיזִין, וְכֹל עִמְמֵיָא יִשְׁתַּמְעוּן לִיה וּמִסְדְּרִין קִרְבָּא בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל עַל בְּנֵי גְלוּתָא, וְנִפְלִין פְּגַרְהוֹן עַל טוּרְיָא דְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. וְכֵן "אֶלְדָּד וּמִידָד מִתְנַבְּאִים בְּמַחְנֵה" בְּגִימְטְרֵיָא תִשְׁעִ"ג עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַפּוֹלֵל. וְתִשְׁעִ"ג הִיא הַשָּׁנָה שֶׁל מַלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוּג כְּדִלְקָמֵן. וְכֵן הַפְּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל הַגְּאֻלָּה (במדבר כד, יז) "אֶרְאֶנּוּ וְלֹא עֵתָה אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קְרוּב", בְּגִימְטְרֵיָא עִם הַמְּלִים תִשְׁעִ"ג. וְכֵן ה' אֲלֵפִים תִשְׁעִ"א מִרְמָז בְּפִתּוּב "עֵתָה אֲשׁוּרְנוּ".

וְכֵן מוּבָא בְּמַגְלַה עֲמֻקּוֹת' (קפא) וְהִיא סִנְחָרִיב מִמֶּשׁ נִמְרֹד. וְהוּא בְּעֲצָמוֹ לְעֵתִיד לְבֵא גּוֹג וּמִגּוּג. וּמִצִּינוּ בְּמִדְרַשׁ (ב"ר מב, ד) ג' שְׁמוֹת נִקְרְאוּ לוֹ כּוֹשׁ וְנִמְרֹד וְאִמְרָפֶל, כּוֹשׁ שְׁהִיהָ כּוֹשֵׁי וְדָאִי, וְכו'. אִמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר אֲבִינָא אִם רְאִיתָ מַלְכִּיּוֹת מִתְגַּרְוֹת אֵלּוּ בְּאֵלּוּ צִפָּה לְרַגְלוֹ שֶׁל מֹשִׁיחַ תִּדְעַע שְׁכֵן שְׁהִרֵי בִימֵי אֲבָרְהָם עַל יְדֵי שְׁנִתְגַּרְוֹת הַמַּלְכִּיּוֹת אֵלּוּ בְּאֵלּוּ בְּאֵה הַגְּאֻלָּה לְאַבְרָהָם. וְרוֹאִים שֶׁגּוֹג הוּא גִלְגּוּל נִמְרֹד שְׁהִיהָ כּוֹשֵׁי. וְכֵן רוֹאִים שֶׁכֵּמוֹ שֶׁאַבְרָהָם נִצַּח אֶת נִמְרֹד וְאֵת שְׂאֵר הַמַּלְכִּים, כֵּן לְעֵתִיד לְבֵא הַמֹּשִׁיחַ יִנְצַח אֶת גּוֹג וְשְׂאֵר הַמַּלְכִּים שִׁיְהִיו אִתּוֹ.

בְּשִׁבְעִין וּתְלָת, כָּל מַלְכֵי עֲלָמָא יִתְכַּנְּשׁוּן לְגוֹ קַרְתָּא רַבְתָּא דְרוּמֵי, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְעַרַר עֲלֵיהוּ אֲשָׁא וּבְרָדָא וְאַבְנֵי אֶלְגָּבִישׁ וְיִתְאַבְדּוּן מֵעֲלָמָא. בַּר אֲנוּן מַלְכִין דְלָא יִמְטוּן לְתַמּוֹ, וְיִהְדְּרוּן לְאַגְחָא קִרְבִין אַחֲרֵינוּ, וּמַהֲהוּא זְמַנָּא מַלְכָּא מְשִׁיחָא יִתְעַרַר בְּכָל עֲלָמָא, וְיִתְכַּנְּשׁוּן עִמָּה כְּמָה עִמִּין וְכְמָה חִילִין מִכָּל סִיפֵי עֲלָמָא, וְכֹל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִתְכַּנְּשׁוּן בְּכָל אֲנוּן אַתְרֵי. עַד דְּאִשְׁתַּלִּימוּ אֲנוּן שְׁנִין לְמֵאָה, כְּדִין וְא"ו יִתְחַבֵּר בְּה"א, וְכְדִין "וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אַחֲיֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לַיהוָה וְגו'". וּבְנֵי יִשְׁמַעֵאל זְמִינִין בְּהֵהוּא זְמַנָּא לְאַתְעֲרָא עֲלֵיהוֹן עִם כָּל עִמִּין דְּעֲלָמָא לְמִיתֵי עַל יְרוּשָׁלַיִם, דְּכִתִּיב "וְאַסְפַּתִּי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַיִם לְמַלְחָמָה וְגו'", וְכִתִּיב "יִתְצַבּוּ מַלְכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְזִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל יְהוָה"

עַל שְׁנַת תִּשְׁס"ס כְּשִׁנַת קֶץ בְּגַלְל הַזֶּהר הַזֶּה. וּבִפְנִימִיּוֹת יְדוּעַ שְׁבַשְׁנָה זוֹ הַתְּחִילָה הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוּלָה בְּעִנְיָנִים שֶׁל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה.

כְּמוֹ כֵן מִצֵּן הַזֶּהר שֶׁסְמוּךְ לְגַמְר הַשְּׁבָעִים וְשִׁתִּים יִתְעוֹרְרוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם נֶגְד יְרוּשָׁלַיִם וְתִהְיֶה "וְעַת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמֶּנָּה יוֹשֵׁעַ", מַה שֶׁלְּצַעֲרָנוּ כְּבַר רוֹאִים בְּיָמֵינוּ שֶׁאַרְצוֹת הַבְּרִית יוֹצֵאת נֶגְד יְרוּשָׁלַיִם. וְכֵן נִשְׂיָא אַרְחֵ"ב אוּבְאַמִּ"ה נִרְמָז בְּפִסּוּק (יחזקאל לח, ב) "בֶּן אָדָם שִׁים פָּנֶיךָ אֶל גּוֹג אֶרֶץ הַמִּגּוּג נִשְׂיָא רֹאשׁ מִשָּׁךְ וְתִבֵּל וְהִנְבֵּא עֲלָיו: וְאָמַרְתָּ כֹה אָמַר אֲדֹנָי הוִ'ה", בְּדִלּוּג ז' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן "רֹאשׁ" בְּגִימְטְרֵיָא בְּרַק חוֹסִיין אוּבְאַמָּה. וְכֵן מִגּוּג אֲרָצוֹ שֶׁל גּוֹג, בְּגִימְטְרֵיָא נ"ב כְּמִסְפַּר הַמְּדִינוֹת שֵׁשׁ בְּאַרְחֵ"ב. וְהוֹסִיף הַרְחֵ"ג ר' אֶלְיָהוּ בֶן הַקּוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהָרֹאשׁ שֶׁל גּוֹג וּמִגּוּג הוּא הָרֹאשׁ שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אֲמוֹת, לְכֵן אוּבְאַמָּה הוּא גַם נוֹצְרֵי וְגַם מוֹסְלָמִי, [עֲשׂוּ וְיִשְׁמַעְאֵל], שֶׁהֵם ב' הַשְּׂרָשִׁים שֶׁל כָּל הָאֲמוֹת, חֲסֵד וּגְבוּרָה דְקַלְפָּה. וְכֵן פְּרָצוּפֵי אַבְא אִמָּה שְׂרָשֵׁי הַחֲסֵד וּגְבוּרָה דְקַלְפָּה נִרְמָזִים בְּשִׁמּוֹ. אוּבְאַפֵּן אַחַר אַב אִם ו"ה הַמְרָמָז גַם עַל זו"ר דְקַלְפָּה.

וְכֵן שִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם הַרְחֵ"ג ר' אֲמַנּוֹן יִצְחָק שְׁלִיט"א שֶׁשִּׁמּוֹ נִרְמָז בְּר"ת בְּפִתּוּב הַמְרָמָז עַל שְׂרַשׁ הַקַּלְפָּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כְּדוּעַ. (בְּרֵאשִׁית לו, לא) "וְאֵלֶּה הַמַּלְכִּים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאַרְץ אֲדוּם לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל". וְהַפּוֹסוּק מְרָמָז שֶׁשְׁלִטוֹנוֹ יְהִיָה לִפְנֵי שִׁימְלֶךְ מֶלֶךְ הַמֹּשִׁיחַ "לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל". וְכֵן הוּא הַנְּשִׂיא הַ44 שֶׁל אַרְחֵ"ב כְּמִנּוּן דָּם. וְאַחֲרָיו יִמְלֶךְ הַמֹּשִׁיחַ שֶׁשִּׁמּוֹ אָדָם, בְּתוֹסַפַת אֶל"ף. וְהוֹסִיף הַרְחֵ"ג ר' יוֹסֵף שֵׁינְבֶּרְגֶר שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב (במדבר יא, כז) "וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמִידָד מִתְנַבְּאִים בְּמַחְנֵה" ר"ת בְּגִימְטְרֵיָא אוּבְאַמִּ"ה. וּמוּבָא שֵׁם בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן וּבְתַרְגוּם יְרוּשָׁלַיִם שֶׁאֶלְדָּד הַתְּנַבֵּא שֶׁמֶשֶׁה מֵת וְיֵהוּשֻׁעַ מְכַנִּיס. וּמִידָד הַתְּנַבֵּא עַל הַשְּׁלוֹ. וְשִׁיְהִים יַחַד הַתְּנַבְּאוֹ עַל גּוֹג וּמִגּוּג. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ. אֶלְדָּד הָוָה מִתְנַבֵּי וְאִמֵר הָא מֶשֶׁה מִתְכַּנְּשׁ מִן עֲלָמָא וְיֵהוּשֻׁעַ בַּר נוּן מְשַׁמֵּשׁ מְשַׁרְיָתָא קָאִי מִן בְּתַרְיָה, וּמִדְבַר עֲמָא בֵּית יִשְׂרָאֵל, וּמִיַּעַל יִתְהוֹן לְאַרְעַ פְּנוּעָנָאִי, וּמִחֲסִין יִתְהוֹן לְהוֹן. מִידָד הָוָה מִתְנַבֵּי וְאִמֵר הָא סְלִי סְלִקִין מִן יִמָּא וְחִפְיִין כָּל מְשַׁרְיָתָא דְיִשְׂרָאֵל, וְיִהְיִי לְעֲמָא לְתוֹקְלָא. בְּרַם תְּרִיְהוֹן

"והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני הו"ה". ושמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א שבתוספת מספר אחד המרמז על עוד שנה נקבל את המספר של הפסוק על המסע הראשון של גאלת מצרים (במדבר לג, א) "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן".

כתוב (ויקרא כה, כח) "ואם לא מצאה ידו די השיב לו והיה ממפרו ביד הקנה אתו עד שנת היובל ויצא ביבל ושב לאחזתו". ומבאר ה'אור החיים' "אם לא מצאה ידו די השיב פרוש ואם יראה האדון פי אין כח בעם לסבל חבלים עוד, ורבו חובותיהם למעלה ראש, ואפס בהם כח הסבל, והיה ממפרו עד שנת היובל", שהוא זמן המגבל לגאולה בעתה, ואז "ויצא ביבל ושב לאחזתו", כי קץ הגלות ישנו אפלו יהיו ישראל רשעים גמורים חס ושלום. ושמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א שגם הפסוק הזה בגימטריא עם המלים 3323. וכן "ושב לאחזתו" בגימטריא תשע"א עם המלים והאותיות.

וכן מובא בפרוש הרמב"ן על שיר השירים (שה"ש ח, ב הובא בכתבי רמב"ן ח"ב הוצאת מוסד הרב קוק) "האלף לך שלמה" רמז בכאן על ימות המשיח שיהא אלף שנים, הוא האלף הששי משנות עולם, וימאתים" מן האלף הזה "לנוטרים את פרו" לשומרי שכר התורה והמצוה, רצה לומר שיהיה תחית המתים באלף הששי קודם מאתים שנה, ותגלה הגאולה והישועה. רואים שהרמב"ן למד מהפסוק "וימאתים לנוטרים את פרו" שלפחות מאתים שנה בתוך האלף הששי תהיה תקופת שכר שתבא לאחר סיום תהליכי הגאולה. ואם תקופת גאולה בעתה היא מאה שנה כפי שהבאנו מהזהר הרי היא התחילה בשנת תש"א. וכן מובא בפרוש זיו הזהר' על שיר השירים בשם הרמ"ק שבשנת ה' אלפים ת"ת יהיה הזמן של תחית המתים בעתה שחייב כבר להיות.

וכן מובא בשם ראש ישיבת מיר הגרא"י פינקל זצ"ל, הובא בהקדמת הספר 'תמר דבורה' שגדפס בשנחאי בשנת תש"ה, שבשנת ת"ש כשפרצה השואה

ועל משיחו, וכתוב "יושב בשמים ישחק יהו"ה ילעג למו". לבתר וא"ו זעירא יתער, לאתחברא ולחדשא נשמתין דהו עתיקין, בגין לחדתא עלמא, כמה דכתוב "ישמח יהו"ה במעשיו", וכתוב "יהי כבוד יהו"ה לעולם", לאתחברא כדקא יאות. "ישמח יהו"ה במעשיו", לנחתא לון לעלמא, ולמהוי פלהון ברין חדתין, לחברא עלמין פלהו פחד. כאן מדבר הזהר על עשרים ושבע השנים עד סוף המאה, שבשנת השבעים ושלש תתחיל המלחמה על ירושלים והקב"ה ימטיר על אמות העולם אבני אלגביש, ותתחיל תקופה של משיח בן דוד שיתעורר להלחם מלחמות ה', ומלחמות אלו תמשכנה עשרים ושבע שנים עד סוף המאה, ואז יהיה היחוד השלם וקבוץ גלויות השלם.

וכן גוג ומגוג עם המלים והכולל בגימטריא ע"ג. וכן המספר ג' בולט בגוג ומגוג. וכן הכתוב (ויקרא כה כט) "והיתה גאלתו עד תם שנת" ר"ת **תשע"ג**. וכן הכתוב שה'תרגום יונתן' מפרש על גוג ומגוג (דברים לב, ט) "**ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי**" בגימטריא **תשע"ג**. וכן המשך הכתוב שם "אם שנותי ברק חרב". עם האותיות והכולל בגימטריא **תשע"ב**. וכן "**אם**" ר"ת אליהו משיח. וכן הכתוב שדומה לכתוב של "ואין אלהים עמדי" (תהילים קמח, יג) "**כי נשגב שמו לבדו**" בגימטריא **תשע"ג**. וכן גסח התפלה הוא גאל אותנו בקרוב, בגימטריא **תשע"ג**. וכן הכתוב (ישעי' נא, א) "**כי נחם ה' ציון נחם כל חרבתי**" בגימטריא **תשע"ג**. וכן אבן השתיה בגימטריא **תשע"ג**. וכן דוד המלך רמז את קץ הגאולה בפרק ע"ג בתהלים בפסוק "**עד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאחריתם**".

כמוכא בתרגום יונתן שם. וכן ה' אלפים **תשע"ג** מרמז בכתוב שמדבר על גוג ומגוג (יחזקאל לט, כא) "ונתתי את כבודי בגוים וראו כל הגוים את משפטי אשר עשיתי ואת ידי אשר שמתי בהם: וידעו בית ישראל כי אני הו"ה אלהיהם מן היום ההוא והלאה". בדלוג הפוך של "ד אותיות".

וכן בשנת תשע"ב השלמנו 3323 שנים מגאלת מצרים ומתן תורה, והמספר הזה הוא המספר של הפסוק שנאמר בנבואת יחזקאל על גוג ומגוג (יחזקאל לח, כג)

רצו לעלות לירושלים. וכן הראה לי הרה"ג ר' מנחם רוטנברג שליט"א שהתרגום וירושלמי והתרגום יונתן (בראשית י, ב) מתרגמים "מגוג" גרמניא. וכן מובא ב'תפארת ישראל' (נגעים ב, א). **גַּרְמָנִיָּעַן** היא אשכנז, דמגו בני נח התישבו בני יפת [שהם גמר ומגוג] בצפון העולם, היא אייראפא, ואשכנז היא היותר צפוני בה. ואף שמזכר בגמרא (מגילה ו) שגרמניא היא אדום מזרע עמלק, יתכן שהארץ היתה של מגוג מבני יפת והתישבו שם עמלקים. כיון שאדום הוא שמאל, ונמשך למקום הזה שהוא השמאלי ביותר בעולם, כמובא ב'תפארת ישראל' שם.

וְכֵן מובא במלבי"ם (יחזקאל לח, ב) **נְבִיא יְחֻזְקָאֵל שְׁבָאֲחֵרִית הַיָּמִים יִלְחָמוּ כָּל הָעַמִּים סָבִיב לְיְרוּשָׁלַיִם, וְיִהְיוּ הַלּוֹחָמִים מֵצַד א' מֵצָרִים וְאֲשׁוּר וְעִילָם שֶׁהֵם הַיִּשְׁמַעְאֵלִים, וְהַלּוֹחָמִים מֵצַד הַשְּׁנַי מִשְׁךְ וְתוּבַל, וְנַסְיַכִּי אָדוּם, וּמַלְכֵי הַצָּפוֹן, וְכָלֶם יִהְרֹגוּ אִישׁ אֶת אָחִיו וְיִפְלוּ בְּנוֹפְלִים, וְחִזְלֵל קָבְלוּ שְׂגֵי פְעָמִים יְבֵא גוֹג עַל יְרוּשָׁלַיִם. וְעַיִן בְּמַלְבִּי"ם (דניאל ז) שֶׁמֶבְאָר אֶת קֶץ דְּנִיָּאל עַל שְׁנַת תַּרְע"ג שֶׁהִיְתָה עָרֵב מְלַחֶמֶת הָעוֹלָם הִרְאִישׁוֹנָה.**

וְכֵן מובא בספר 'לקט רשימות' שם שיש לו קבלה איש מפי איש מרבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל שבמלחמה האחרונה קודם ביאת המשיח ינצלו כל היהודים החרדים לדבר ה' שמבדלים מן העמים.

וְזֶה לשון ה'לשם' (הקדמות ושערים דף קו) **שְׁעוֹר הָעֵטְרָה עַל הַיְסוּד** הוא ידוע לכל טועמי טעם עץ החיים, ונהרי הוא גם כן משך זמן רב, וכל אותה הזמן הוא הכל הקץ דבעתה, וזהו פשוט הכתוב "אני ה' בעתה אחישנה", הכתוב מבטיח שלא ימשך כל הזמן פלו דבעתה, אלא שיחיש עת הפדיון, ונהרי יתקומו שניהם "בעתה אחישנה". וזהו גם כן מה שנאמר "כי בא יבא לא יאחר", שלא יאחר עד סוף כל הזמן דבעתה פלו חס ושלום, אלא שיהיה אחישנה גם כן. אבל כל זה הוא רק כשיגיע העטרה לשפולו. נראה דה'לשם' מרמז על שפול היום כשהצל נוסה למערב, לאחר שש שעות וחצי, כפי שהבאנו לעיל

התחילה תקופת גאולה בעתה. כעין זה מובא בשם האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל (גליון 'בצילא דמהמנותא' צאנו אמור תש"ע) שבשואה התחיל זמן דבעתה, וכן מובא שם בשם ספר 'תולדות יעקב יוסף' פרשת כי תשא ששנת תש"א היא שנת קץ. וכן מובא שם בשם האדמו"ר מתולדות אהרן זצ"ל שאחרי השואה אינו עולה בשם זמן, רק דחיה לתקן כמה ענינים, כמו שבעת ימים של מתושלח קודם המבול. כמו כן מובא בספר 'שערי רחמים' (סימן שעז) מהרה"ג ר' חיים שאול דוויק זצ"ל שהיה מגדולי המקבילים בדור הקודם, על שנת ת"ש שהיא שנת קץ, וכעין זה מובא גם בספר 'בית לחם יהודה' (על סבא דמשפטים) מהרה"ג ר' יהודה פתייה זצ"ל.

וכן מובא בספר 'תמר דבורה' לרמ"ק על הכתוב "ויקבור אתו בני", שה' קבר את משה ב"ג מדות הרחמים, שהזכות שלהם יגן על ישראל בגלותם בזכות משה. ומובא בספר 'מפרי אפרים' שמשה נפטר בשנת ב' אלפים תפ"ט, ואם נוסיף על המספר הזה את המספר של י"ג מדות הרחמים "אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחסאה ונקה", נקבל ה' אלפים תרצ"ט. שאז תמה הזכות של משה ב"ג מדות הרחמים שה' האריך אפו וחסה שיחזרו בתשובה. ובשנה זו עם ישראל התחיל לפרע את העונות של כל הדורות.

וְכֵן מובא בספר 'לקט רשימות' מהמשגיח דליקוואד ר' נתן וואכטבויוגל זצ"ל (עניני בית המקדש) בשם הרה"ג ר' אהרן קוטלר זצ"ל שבשעת מלחמת העולם הראשונה היו כמה ששאלו את ה'חפץ חיים' אם זו מלחמת גוג ומגוג, וענה לכלם שאחרי מלחמה זו יהיה הפסק, אחר כך שוב תהיה מלחמה, ושוב יהיה הפסק, ואחר כך שוב תהיה מלחמה, ועם מלחמה זו יבא משיח. [דברים אלו מובאים גם בספר 'לב אליהו' סוף ח"א מהגר"א לאפיאן זצ"ל בשם הגר"א וסרמן הי"ד ששמע מה'חפץ חיים', ושם כתוב שה'חפץ חיים' אמר שמלחמת גוג ומגוג עצמה תתחלק לג' מלחמות. ומלחמת העולם הראשונה, היא הראשונה של גוג ומגוג, והגר"א לאפיאן זצ"ל הוסיף ששואת אייראפא היא המלחמה השנייה של גוג ומגוג. וכן ידוע שהגרמנים ימ"ש

גאולה זו העתידה היא בשבועה, כי כל הנשבע נושא ידו ונוגע בחפץ אשר הוא נשבע בו, והוא כדרך מה שכתוב בדניאל בהבטחת גאולה זו **"וַיִּרְאם יְמִינוֹ וַיִּשְׁמְאוּ אֶל הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁבַּע בְּחַי הַעוֹלָם וְגוֹ"**, וכן אמר דוד ע"ה **"קומה ה' אל נשא ידך"**.

והוסיף הרה"ג ר' שמעון רז שליט"א שמצינו לשון שבועה על הגאולה בתפלת 'עלינו לשבח' וכירו וידעו כל יושבי תבל. כי לך תכרע כל בך. **תשבע** כל לשון. אותיות **תשע"ב**. וכעין זה מהמז גם בתפלת 'נשמת', פי כל פה לך יודה, וכל לשון לך **תשבע**.

וכן קץ דניאל (דניאל ז, כה) **"עֲדֹן וְעֲדָנִין וּפְלַג עֲדָן"** מרמז על זמן זה. **"עֲדָן"** כנגד אלף החמישי. **"וְעֲדָנִין"** כנגד שני זמנים באלף השישי, הלילה, ועד חצות. **"ופלג עֲדָן"** כנגד החצי שעה שאחר חצות. **וכן** רואים מהפסוקים בסוף דניאל שארבעים וחמש שנה קודם הקץ יקרו דברים בנוגע למקום המקדש. כמובא שם (יב, יא) **"ומעת הויסר התמיד ולתת שקוץ שמים ימים אלף מאתים ותשעים"** אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה: **ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימיו"**. ואם הקץ הוא שנת תשע"ב יוצא שארבעים וחמש שנה קודם היא שנת תשכ"ז שהיתה מלחמת ששת הימים בה זכה עם ישראל לנסים גדולים וחזרו להתפלל בפתל המערבי. ואם נחשב עוד 1290 שנה אחרנית כדברי הנביא, נגיע לתקופה בה הקימו את ה"שקוץ שמים" על מקום המקדש. זה ברור שהשקוץ שומם הפונה לשקוץ של הישמעאלים, כמובא בספר 'לבנת הספיר' (ח"ב על הזהר וארא דף לב) שישמעאל שולטים במקום המקדש 1290 שנה, שזה קרוב ל"ג מאות שנים, כשכר על הברית שישמעאל עשה בגיל "ג. וכן מובא ברש"י (דניאל יב, ח) שהנבואה הזאת היא הסבר לנבואה של "עֲדֹן וְעֲדָנִין וּפְלַג עֲדָן", והאבן עזרא (שם ז, יח) מבאר את הנבואה של "עֲדֹן וְעֲדָנִין וּפְלַג עֲדָן" על מלכות ישמעאל. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק ל) שבני ישמעאל עתידין לבנות בגן במקום המקדש באחרית הימים. וכתבו לי שהשקוץ שומם הוקם במקום המקדש קצת לפני שנת 679 למנינם,

מהזהר על סוף תמוז תשע"א. וכן מובא ב'לשם' (הקדמות ושערים' דף פח, פט) שהתקופה עד שתגיע העטרה לשיפול, היא תקופת משיח בן יוסף, וכשתגיע העטרה לשיפול תתחיל תקופת משיח בן דוד.

מובא בפרוש הגר"א ל'ספרא דצניעותא' (פ"ה) **וכל הפרטים שהן בו ימים אלו, הן מתנהגין בו' אלפים כל אחד ביזמו ובשעתו. ומכאן תדע קץ הגאולה שהוא בעתה חס ושלום כשלא יהיו זכאין שהוא קץ האחרון, ומשביע אני את הקורא בה' אלקי ישראל שלא יגלה זה. הגר"א משביע את הקורא שלא יגלה כדי שלא יבואו חס ושלום ליאוש מהזמן הארך שעוד נשאר, וכשעומדים כל כך קרוב, הגלוי רק מביא שמחה והתחזקות וכפי שנביא מדברי הרמב"ן לקמן, ופשוט שהגר"א לא אסר, ובפרט שהגענו בס"ד אל הבנת הקץ מדברי הזהר עצמו, ופרסמנו את הקץ של הזהר בעלון 'סוד החשמל' ערב ל"ג בעמר תש"ע, הוספנו בשנה זו את דברי הגר"א כתוספת.**

וכן מובא בקובץ 'קול התורה' (ניסן תשנ"ח ע' לב) בשם הרה"ג ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל ששמע בעצמו מהגר"ח מבריסק שספר על תלמיד חכם אחד שאמר לגר"ח מוולאז'ין שהוא הבין מהגר"א את זמן הקץ והיה בשמחה גדולה. והגר"ח מוולאז'ין אמר שמשמחתו נפר שהוא לא הבין נכון. [היינו שהקץ האמתי רחוק ודיעתו אינה מעוררת שמחה]. ושאלו את הגר"ח מבריסק מי אומר שהגר"א לא טעה, הרי רבי עקיבא טעה בבו כוזבא, והגר"ח מבריסק ענה שרבי עקיבא טעה בבו כוזבא שחשב שהוא המשיח, אבל הקץ של הגר"א של בעתה הוא ודאי נכון, **ולא יתכן שהגר"א טעה**. וזה לשון 'ספר הדעה' לבעל ה'לשם' (בסוף הספר) **קץ הגר"א ידוע לכל טועמי עץ החיים, ואפשר לדעת בדיוק השנה.**

וכן מובא בספר 'מעשה איש' (ח"ג ע' קפז) שהגר"ח גריינמן שאל את ה'חזון איש' על קץ הגר"א, וה'חזון איש' ענה שבמלים **משביע אני** שכותב הגר"א מרמז הקץ שלו. וכינו שהגר"א היה בשנות ה'ת', נראה שהרמז הוא באותיות **שע"ב** שהן אותיות השרש של השבועה. וזה לשון רבנו בחיי (דברים לב, מ) **הבטחת**

מלכי אמות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי לארם ליטול עצה מהם, וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם, וכל אמות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחז אותם צירים פצירי יולדה, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבא ונגלך, להיכן נבא ונגלך, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו הגיע זמן גאלתכם. וכן

מצינו בגמרא (סנהדרין עז:): רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין. אמר לו רבי יהושע, אם ישראל אין עושין תשובה, אין נגאלין? אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך, שגזרותיו קשות פהמן, וישראל עושין תשובה, ומחזינן למוטב. רואים שהמן ששיך למלכות פרס חוזר בזמן הגאולה העתידה. וכן מצינו במדרש שמשׁיח בן יוסף יהרג על ידי ארמילס הרשע. וארמילס בגימטריא פרס. והוסיף הרה"ג ר' אליהו בן הקון שליט"א ש מלכות פרס וגוג ומגוג נרמזים ב"שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד" בתבת שמע. אותיות שמ של שמע בגימטריא פרס, ואות ע' של שמע מרמזת על ע' אמות שהן בגימטריא גוג ומגוג שיבאו למלחמה על ירושלים. וכפי שהבאנו לעיל כשבקש יעקב לגלות את הקץ אמרו בניו את הפסוק "שמע ישראל וגו'". וכן שמע מרמז על ישמעאל, כמובא בשם הגר"א על ישמעאל שהוא מלשון שמיעה. וכמו שכתוב (בראשית יז, ט) "ולישמעאל שמעתיך". והלשון שמיעה שבישמעאל היא על שם הגאולה העתידה, כמובא במדרש (ילקוט בראשית מג) ולמה נקרא שמו ישמעאל שעתיד הקב"ה לשמע באנקת העם ממה שבני ישמעאל עושין להם באחרית הימים.

וכן הראו לי ספר 'תרבות המאיה והיהדות' מהרב גלזרסון ופרופסור הארליק, שמביאים תרבויות של גוים מלפני יותר מ2000 שנה שהתייחסו לשנת 2012 למנינם כסוף העולם, ובו

ולא יודעים בדיוק מתי. ושנת 677 למנינם מתחברת לפי החשבון לקץ של תשע"ב. וכתב לי הרב שוורץ שליט"א מנתניה שהיה שקוץ שהוקם בשנת ד' אלפים שצ"ז כמובא ב'סדר הדורות', אבל היתה תקופה של 82 שנה שהנוצרים כבשו את המקום, ובטלו את השקוץ של הישמעאלים, כמובא ב'ישועות משיחו' לאברבנאל ח"א, ולפי זה שוב מסתים החשבון של 1335 שנה בתשע"ב. וכן שמעתי שהכתוב (בדניאל ט, כז) הוא בלשון רבים "שקוצים משמים" לרמז על שני השקוצים שיש במקום המקדש. וכן "שקוצים" בגימטריא שמות השקוצים אל אקצא ועומאר.

ע"ן בספר 'ישר ללב' מבעל ה'משנת חסידים', ובפתיחה לספר 'דרכי נעם' שפרסמו קץ על שנת תקמ"א, כי חלקו את האלף הששי לשתיים עשרה שעות במקום לעשרים וארבע שעות, ולפי זה יוצא זמן מנחה גדולה שהצל נוטה למערב בתקמ"א, וע"ן בשו"ת 'חתם סופר' (ח"ו סא.) וב'אור החיים' (ויקרא ו, ב) שצריך לחלק את האלף לעשרים וארבע. וכן מובא בספר המאמרים מהרש"ב מליובאוויטש (תרט"ג) שמחלקים את האלף לעשרים וארבע, לכן בשנת של"ג כשהתחיל השליש השלישי של הלילה, התגלה האר"ז"ל, ובשנת ת"ק כשזרח הבקר התחיל להתנוצץ אורו של תורת הבעל שם טוב. ועוד נראה שהזהר (ואתחנן ער.) שהבאנו לעיל על שש וחצי שעות מוסיף שם את המלים שית קמצינ ופלגא ובגודל דמשחא דבר נש גבר בין גוברנין. לרמז שגם אלו שסוברים שיומו של הקב"ה הוא אלף שמתחלק ל12, כאן החשבון הוא לפי השעות שלנו, של גבר בין גוברנין, שמחלקים ל24 ולא ל12.

ע"ן בגימטריא הגר"א על המכילתא (שמות יד, ט), ובמדרש תלפיות ערך גוג, שמלחמת גוג ומגוג תחל ג' שעות קודם הנץ החמה של הושענא רבא, ותמשך ג' שעות בלבד. ועל זה אנו מתפללים הושענא שלש שעות. ואם נחבר דברים אלה לדברי הזהר שהבאנו, יוצא שיום הושענא רבא תשע"ג צפוי להיות יום מלחמת גוג ומגוג.

וכן מצינו במדרש (ילקוט ישעי' תצט) אמר רבי יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו, כל

"וחפרה הלבנה ובושה החמה" בגימטריא תשע"ב עם המלים.

מצינו בגמרא (ב"ב ע"ד): שרבה בר בר חנה מספר שפעם נסע בספינה והיה בים דג גדול שהיה נראה להם כבישה, וירדו עליו, וכשהדליקו אש לבשל הדג התרומם ונפלו לים, וה' עשה להם נס שהתקרבה אליהם ספינה וניצלו. ובספר 'אמת ליעקב' מבעל ה'נתיבות' מבאר שם שיהודים יהיו במצב טוב קודם הגאולה ויאכלו וישתו, כמו רבה שעלה על הדג וחשב שהוא יבשה בטוחה, ופתאום יתברר להם שכל מה שחשבו היה טעות, וכל העולם עומד נגדם, אלא שאז הקב"ה ישלח את הספינה של הגאולה להצילם.

וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) **אמר ר' אבא** אין לך קץ מגלה מזה שנאמר "ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל". ומבאר רש"י כשתתן ארץ ישראל פריה בעין יפה אז יקרב הקץ, ואין לך קץ מגלה יותר. והמהרש"א שם מוסיף לפי שכל זמן שאין ישראל על אדמתם אין הארץ נותנת פירותיה כדרךה, אבל כשתחזור לתן פירותיה זהו קץ מגלה, שקרוב לבא זמן גאולה שיחזרו ישראל על אדמתם.

הם סימו את הלוח שלהם. והגיעו לזה על פי מדע האסטרונומיה, שעומד לחול שנוי גדול בשנת 2012 שלראשונה יקבל כדור הארץ אנרגיה באפן ישיר מקו ההונב, שהוא הקו שנותן את האנרגיה לשמש וכוכבים וכו'. ולא כמו תמיד שכדור הארץ מקבל רק דרך השמש וכוכבים. ומביא שם תגליות מדעיות גדולות נוספות, שמיעדות לשנה הזאת. ונראה דכל זה מרמז בכתוב (ישעי' כד, כג) **"וחפרה הלבנה ובושה החמה פי מלך יהיה צבאות בהר ציון ובירושלם ונגד זקניו כבוד"**. וכפי שמבאר המלבי"ם שם **"וחפרה" אז לא יתנו עוד אלהות ופאר לחמה ולבנה, פי יכירו שה' הוא הסבה הראשונה והוא השופע הראשון והאחרון, הוא המשגיח בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, יען "פי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלם ונגד זקניו כבוד"**, פי עובדי האליל היו מחזיקים את השמש לכח אלהי מאציל ומשפיע פי הוא השופע אור על הירח וכוכבי אור, וללבנה היו נותנים גם כן כבוד בחשבם פי היא המקבלת השפע מן החמה ומשפעת על העולם התחתון, והיא המושלת על העולם התחתון, אבל אז תחפור הלבנה, פי ידעו שלא עליה ישפע הכבוד העליון מן היוצר כל. וכן

הערות: רבים השואלים: מה לנו יהודים פשוטים לעסוק בדברים העומדים ברומו של עולם, נשאר אותם לגדולי ישראל הראויים לכך. **התשובה:** גם כשעם ישראל עמד על שפת ים סוף ומשה אהרון והזקנים נביאי ה', גדולי כל הדורות, עמדו שם והתייעצו מה לעשות, זה אומר כך וזה אומר כך כמובא במדרש. היה אברך צעיר שקפץ לים על דעת עצמו, ועליו אמרו חז"ל **"הים ראה וינוס"**, מה ראה? נחשון בן עמינדב שקפץ תחלה לתוך הים.

מאמר זה אין מטרתו להיות ממחשבי קיצין ח"ו, ובפרט שמאמר זה מחשב קץ דבעיתה שמישיח חייב לבא, והטענה נגד מחשבי קיצין היא נגד מחשבי קיצין דאחישנה, שחוששים שמא לא יבא ותפגם האמונה. כל הטענות האלו לא שייכות כלל לקץ דבעיתה. ועיין במאמר הגאולה לרמב"ן (שער ד' בכתבי רמב"ן הוצאת מוסד הרב קוק) שבאחרית הימים מותר לחשב קיצין, ומתייחס כבר לדורו כזמן אחרית הימים, ומחשב שם קץ. וכן מובא שם שקודם הזמן של הקץ האמיתי הוא יפורסם בעולם, וכולם יבינו את הקץ. וזה לשון רש"י (דניאל ח, יד) **ואנו נוחיל להבטחת מלכנו קץ אחר קץ, ובעבור קץ הדורש נודע כי טעה במדרשיו, והבא אחריו יתור וידרוש דרך אחרת.** ורואים מדברי רש"י שהנביא מזכיר קיצים כדי שנדרוש ונחשב אותם, ואם יעבור הזמן והמישיח לא יבוא, נדרוש

ונחשב קץ חדש. וכן כתוב (דניאל יב, ד) **"וְאֵתָה דְנִיָּאל סְתֵם הַדְּבָרִים וַחֲתֵם הַסֵּפֶר עַד עֵת קֵץ יִשְׁטָטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעֵת"**. ורואים שבזמן הקץ **"יִשְׁטָטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעֵת"**. וכפי שמבאר ה'מצודת דוד' שם בבוא העת אז יופקחו עיני כל להבין רמזי זמן הגאולה. וכן **"סְתֵם הַדְּבָרִים"** עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"א. וכן מצינו בזהר (וירא קיח). **אמר לון רבי שמעון, לית רעותא דקב"ה בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא, אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא, ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובהווא זמנא אתגליא לכלא.**

מאמר זה תכליתו לעורר את הקורא לתשובה ומעשים טובים, ובפרט לעורר להתחיל לקבוע עיתים לעסוק בפנימיות התורה כל אחד לפי ערכו, ולא לדחות אפילו ביום אחד. אין שום עצה לעבור את תהליכי הגאולה ברחמים ובחסדים רק על ידי לימוד הענינים האלו, כמפורש בדברי הזהר פרשת נשא, **וּבְגִין דְעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעַם מְאִילָנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הָאֵי סֵפֶר הַזְהָר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי**. [לא מוזכר בחז"ל שכתוב שאם כל עם ישראל עושים תשובה, הגאולה תבא ברחמים, מוזכר שתשובה מביאה את הגאולה, אבל לא מוזכר אם בדין או ברחמים. מאידך לגבי העצה של לימוד פנימיות התורה מוזכר שזה מביא את הגאולה **ברחמים**]. כמו כן מי שיכנס לפנימיות לאחר גילוי המשיח בימים שנאמר עליהם **"אֵין לִי בְהֵם חֶפֶץ"**, אינו דומה כלל למי שנכנס ללימוד הפנימיות בזמן הגלות.

וגם אם אינך מאמין יותר לקיצין, ואתה חושב אולי יש פירושים אחרים בכל המקומות שהבאנו מהזהר, מותר לך לחשוש מצד הספק אולי זה אמת, והרי מלחמת גוג ומגוג היא פיקוח נפש של כלל ישראל, [עיין בתיקוני זהר מח: שבגוג ומגוג הים הגדול יקבל צבע אדום מרוב דם שישפך. ועיין בפסוקים בזכריה (יג, ה), ששני שליש מהעולם לא ישרוד את המלחמה. וכן מובא בספר 'מצמיח ישועה' בשם הגר"מ שטרנבוך שליט"א ששמע מהגר"י אברמסקי זצ"ל שמקובל מהגר"א שבמלחמת גוג ומגוג שליש עולם יחרב, ועוד שליש יפגע, ורק שליש עולם ינצל. וצריך להבין מה ההבדל בין יפגע ליחרב. אולי יפגע, הכונה למלחמה, ויחרב, הכונה לרעידות אדמה וכדומה, וכדלקמן]. וגם על ספק פיקוח נפש מחללין את השבת, וביכולתך להציל רבים מישראל על ידי קיום דברי חז"ל ללמוד ענינים של פנימיות התורה, ובפרט ללמוד בספר הזהר הקדוש.

פְּתוּב (תהילים מו) **"לְמַנְצַח לְבַנֵּי קִרְחַ עַל עֲלָמוֹת שָׂיר: אֱלֹהִים לָנוּ מַחְסֵה וְעֵז עֲזָרָה בְּצָרוֹת נִמְצָא מְאֹד: עַל כֵּן לֹא נִירָא בְּהֶמֶר אֶרֶץ וּבְמוֹט הָרִים בְּלֵב יַמִּים: יְהִמוּ יַחְמְרוּ מִיָּמֹו יַרְעִשוּ הָרִים בְּגֻאֲוֹתוֹ סֵלָה: נִהָר פִּלְגִיו יִשְׁמַחוּ עִיר אֱלֹהִים קֹדֶשׁ מְשַׁכְּנֵי עֲלִיוֹן: אֱלֹהִים בְּקִרְבָּה בֵּל תִּמּוֹט יַעֲזְרֶה אֱלֹהִים לְפָנוֹת בְּקֶר: הֵמוּ גוֹיִם מְטוּ מִמְּלָכוֹת נִתֵּן בְּקוֹלוֹ תִּמּוּג אֶרֶץ: ה' צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה"**. וּמִפְּרֵשׁ ה'מְצוּדֵת דְּדוּד' **"בהמיר ארץ"** כשתחלף הארץ מהשקט לרעד, וכאשר ינועו ההרים ליפול בעומק הים, והוא משל על מפלת גוג. **"יהמו"**, מי הים יהמו ברוב גליו ויגרשו רפש וטיט, וההרים ירעשו לעולם בגאות ה', ומכל זה לא נירא. **"נהר פלגיו"**, פלגי הנהר היוצא מבית המקדש כמו שכתוב **"והנה מים יוצאים"**, המים ההם ישמחו יושבי עיר אלהים שהוא מקום קדוש אשר שם משכני עליון. **"אלהים בקרבה"** ה' ישכון בקרב ירושלים, לכן לא תמוט. **"לכו"** אתה גוג וחבירך אשר אתך, לכו וראו מפעלות ה' אשר יעשה שממה בארץ. רואים שמפלת גוג תהיה **"לפנות בקר"** על ידי צונאמי ורעידות אדמה וכו'. וה' ישפן בקרב ירושלים להצילה בזכות פלגי הנהר היוצא מבית המקדש שהוא הנהר של החכמה שיצא לעתיד לבא מבית המקדש, ומרמז על פנימיות התורה כידוע. ומכאן ראייה לדברי הזהר שפנימיות התורה תגן על עם ישראל בזמן הגאולה שתבוא ברחמים. וכן **"פלגיו ישמחו עיר"** בגימטריא תשע"ג. וכן הפתוב (תהילים קיט, יח) **"גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך"** בגימטריא תשע"ג.

ועוד מצינו על מלחמת גוג ומגוג בזהר (תזריע נב.) רבי אבא פתח "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". בוא וראה מה בין גאולה העתידה לגאולת מצרים, גאולת מצרים היתה במלך אחד ובמלכות אחת. כאן בכל ממלכות העולם. וידעו כולם את ממשלת הקב"ה. וכולם ילקו במכות גדולות פי שנים. לפי שכולם יסרבו נגד ישראל ואז תתגלה ממשלת הקב"ה. ככתוב "והיה ה' למלך על כל הארץ".

וכן מצינו בזהר (אמור פט.) רבי אבא פתח "מי זה בא מאדום". עתיד הקב"ה ללבוש בגדי נקמה על אדום שהחריבו ביתו ושרפו את היכלו והגלו לכנסת ישראל בין האומות. ויעשה בהם נקמת עולם עד שיהיו נמצאים כל ההרים מן הרי עולם מלאים הרוגי העמים. ויתקבצו כל עופות השמים עליהם. וכל חית השדה יזונו מהם י"ב חודשים. ועופות השמים שבע שנים. עד שלא תוכל הארץ נשוא באשם. זה שכתוב "כי זבח לה בבצרה" וטבח גדול בארץ אדום.

על איזה נושא יבואו גוג ומגוג עם כל העולם למלחמה על עם ישראל סביב ירושלים? [מאמר מתוך גליון 'עין בעין']

האדומים נגדם ויהרגו אותם, ומזה יסתובב שאחר כך יהרגו הם באדומים ויהיה חרב איש באחיו.

וכן מובא במלבי"ם (דניאל ב מד) מלחמות גוג ומגוג שיתקבצו כל בני אדום להלחם נגד בני ישמעאל ויכלו זה את זה כמבואר ביחזקאל ובזכריה, ותחת מלכות בני ישמעאל יהיו אז מדי ופרס. וכן מובא במלבי"ם (יואל ד, ט) לעתיד יתעוררו אומות אדום לכבוש את הארץ ויעשו הרג רב בבני מצרים שהם מאמונות הישמעאלים, ואז יתעוררו הישמעאלים לקחת נקמת אחיהם מיד האדומים ויהרגו במ הרג רב ואבדון, ויחזרו האדומיים שנית להלחם עם בני ישמעאל ויהרגו במ.

פסוק ח. "מַיִמִּים רַבִּים תִּפְקַד בְּאַחֲרֵית הַשָּׁנִים תָּבוֹא אֶל אֶרֶץ מְשׁוֹבֶבֶת מִחֶרֶב מְקַבְּצַת מַעֲמִים רַבִּים עַל הָרִי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיוּ לְחֶרֶבָה תָּמִיד וְהָיָא מַעֲמִים הוֹצָאָה וַיֵּשְׁבוּ לְבֶטַח כְּלָם". וביאר המצודות "ארץ משובבת מחרב" אשר שבו יושביה להתיישב בה ממקום שגלו ע"י חרב האוייב. והיא ארץ ישראל אשר כידוע התיישבה בעיקר מאחרי השואה והלאה. "מקובצת מעמים

נלמד בספר יחזקאל פרק לח כמה פסוקים ונראה שהכל ביזני"ס.

פסוק ב - ג "בֶּן אָדָם שִׁים פָּנֶיךָ אֶל גּוֹג אֶרֶץ הַמְּגוּג נְשִׂיא רֹאשׁ מִשָּׁךְ וְתָבֵל וְהִנְבֵּא עָלָיו. וְאָמַרְתָּ כֹה אָמַר ה' הִנְנִי אֵלֶיךָ גּוֹג נְשִׂיא רֹאשׁ מִשָּׁךְ וְתָבֵל".

ומבאר המלבי"ם: "שיהיו הלוחמים מצד א' מצרים ואשור ועילם שהם הישמעאלים, והלוחמים מצד השני משך ותובל וכו' שהם מבני יפת יחד עם נסיכי אדום שאינם נמולים, והם יתעוררו באחרית הימים אחר שיתיישבו ישראל בארץ ישראל וישבו בשלוה".

פסוק ה - ו. "פָּרַס כּוֹשׁ וּפּוֹט וּגו'. גִּמְר וְכָל אֲנַפְיָה בֵּית תּוֹגְרָמָה". "פרס" אירן של היום. "בית תוגרמה" תרגם יונתן מדינת גרממיה גרמניה של אדום. להלן קורא הנביא למלחמה הזו "שואה", לגרמנים יש מומחיות וזכויות יוצרים לכך. ובהמשך שם מבאר המלבי"ם איך תהיה מלחמת אדום בישמעאל. קהלת הישמעאלים שהם פרס כוש ופוט וכו', ואתה תשמור אותם מעשות רע, כי בעת יתחילו ישמעאלים להרע בירושלים יקומו

העולם. וברגע שהגויים יריחו כאן את ריח הכסף וכי היהודים 'הנוכלים והרמאים' האלו מזיקים לכל העולם כולו ועושים כסף על חשבונם, צריך לצאת נגדם למלחמת עולם. וכן רואים בפסוק את המלחמה האוירית שלא היתה קיימת כלל בזמנם. "תבוא פֶּעֶנָן לְכֶסֶת הָאָרֶץ".

פסוק יג. "שָׁבָא וּדְדָן וְסִחְרֵי תְרִשִׁישׁ וְכָל כְּפָרְיָהּ יֹאמְרוּ לָךְ הֲלִשְׁלַל שָׁלַל אֶתָּה בָּא, הֲלִבֹז בַּז הֲקִהְלַתְּ קִהְלָךְ, לְשֵׂאת כֶּסֶף וְזָהָב, לְקַחַת מִקְנֶה וְקִנְיָן, לְשָׁלַל שָׁלַל גְּדוּל". הפסוק מבטא בחמש לשונות את השאלה והתמיהה של האומות או האו"ם שבשם הצדק וההומניות ישאלו, וכי יוצאים למלחמת עולם בגלל כסף, בגלל ביזנ'ס? איפה היושר? אבל רש"י מפרש שזו שאלה ריטורית שאלה שהיא בעצם תשובה וקביעת עובדה. "סוחרים תרשיש וכל כפיריה" סוחרים חריפים שבה הרגילים לצאת ולשוט ככפירים בכל המדינות ויודעים איזה מקום העושר, יאמרו לך "הלשלת שלל אתה בא" כלומר מי הגיד לך את מקום העושר, הידעת כי לארץ מלאה שלל ובז אתה הולך ושם באמת תמצא הון עתק.

לסיכום: המצב הזה שהתחיל לפני כמה שנים בו כל כלכלות העולם קרסו, והכלכלה בארץ ישראל פרוחה, ילך ויתגבר לפי הפסוקים האלו, כל זה כהכנה למלחמת גוג ומגוג כדלעיל. וכל זה אין לו קשר לענין הגאולה עצמה, כי הכלכלות בכל המקומות מעורבות מיהודים ולא יהודים, כל הענין הוא הכנה למלחמת גוג ומגוג.

רבים מבאר המלבי"ם ששבו מגלויות רבות ונקבצו לארצם מכל העמים השונים שהיו מפוזרים שם. "על הרי ישראל אשר היו לחרבה תמיד" מבאר רש"י זה שנים רבות וסמוך לבואך עליהם חזרו. "והיא מעמים הוצאה" מבאר המלבי"ם שהניחו אותם לצאת ולהתיישב בארץ א"י נתיישרה ברשיון האומות האו"ם "וישבו לבטח כולם". וכן מובא בספר 'מצמיח ישועה' בשם הרמ"ק על הזוהר בראשית קיט שאומות העולם יבואו למלחמה על ירושלים, מפני שישראל הקימו להם מלכות בארץ ישראל.

פסוק ט - יב. "וְעֵלִיתָ כְּשֵׁאָה תְּבֹאָה פֶּעֶנָן לְכֶסֶת הָאָרֶץ וּגו'. כֹּה אָמַר ה' א' וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יַעֲלוּ דְבָרִים עַל לְבַבְךָ וְחִשְׁבֹת מְחֻשְׁבֹת רָעָה. וְאִמְרַתְּ אֶעֱלֶה עַל אָרֶץ פְּרָזוֹת אָבּוֹא הַשִּׁקְטִים יִשְׁבִּי לְבִטָח וּגו'. לְשָׁלַל שָׁלַל וְלִבֹז בַּז לְהִשִּׁיב יָדְךָ עַל חֲרָבוֹת נֹשְׁבֹת וְאֶל עַם מְאֻסָּף מְגוּיִים עֲשֵׂה מִקְנֶה וְקִנְיָן יִשְׁבִּי עַל טְבוֹר הָאָרֶץ". מבואר כאן שתכנית מלחמת העולם הזו תתגבש בהמשך למטרה ותכלית של שלל ובז, ועיני האומות תהיה צרה בעם הזה כפי שמבאר המלבי"ם "המאוסף מגויים" "ועושה מקנה וקנין" כי כל אחד סוחר ועושה מקנה עם הגוי אשר יצא משם ונתרבה שם המסחר מאד. עד שהם "יושבי על טבור הארץ" ומסחר כל העמים בא עליהם וצריך לבטל את המסחר הזה המזיק לכל העולם כולו. יחזקאל הנביא מנבא כאן, כי הכלכלה הישראלית היהודית תצליח ותשגשג על חשבון אומות

מדוע הגאולה העתידה נקראת קץ הימין

[מאמר מתוך הספר 'סוד החשמל']

פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים, וְלִכְאוּרָה קֶשֶׁה, הָרִי יֵשׁ גַּם צַד הַשְּׂמָאל בְּקִדְשָׁה כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (שה"ש ב, ו) "שְׂמָאלוֹ תַחַת רֵאשִׁי וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבָקְנִי" ומדוע תשובה וגאולה באים מצד הימין, הרי בנדאי גם השמאל דקדשה

כְּתוֹב (דניאל יב, ג) "וְאֶתָּה לָךְ לִקְצֵי וְתִנּוּחַ וְתַעֲמֹד לְגַדְלָךְ לְקֵץ הַיָּמִין" רואים שהגאולה תבוא מצד הימין, וכן בנסח התפלה יִשְׁלַח לְקֵץ הַיָּמִין מְשִׁיחֵנוּ, וּמְרַמְזוֹ יָמִין, וְכֵן מְצִינּוֹ בְּנִסְחַת הַתְּפִלָּה כִּי יִמְיֵנְךָ

הכתוב (ש"ב כב, נא) "מגדיל ישועות מלכו ועשה חסד למשיחו" ר"ת מ"ם המסמלים את מדת החסד.

מצינו בגמרא (סנהדרין קג.) מלמד שעשה לו הקדוש ברוך הוא כמין מחתרת ברקיע

כדי לקבלו בתשובה מפני מדת הדין. ומבאר רש"י מדת הדין היתה מעכבת שלא להקביל פני מנשה בתשובה, ועשה הקב"ה מחתרת ברקיע, ופשט ידו וקבלו בלא ידיעת מדת הדין. רואים שמדת הדין והשמאל, איננה מסכימה לתשובת מנשה, אף על פי שעשה תשובה באמת, במשך שלשים ושלוש שנים, כמובא בגמרא שם, דהשמאל מתנגד לתשובה.

ואף על פי שמצינו בגמרא (שבת פט:) אמר לו ליצחק בניך חטאו, אמר לפניו רבוננו של

עולם בני ולא בניך וכו', אם את סובל את כלם מוטב, ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך. ורואים שיצחק מוכן לסבל יסורים עבור גאלתו של ישראל, שם מדבר לאחר שהגאולה התחילה בפעל, והשמאל נכנע לימין, ועדין יש מדת הדין שתובעת עניש על החטאים, יצחק מוכן לסבל כדי לכפר על ישראל, אבל לכתחלה להביא מצב של תשובה וגאולה, אין מדת הגבורה מסכימה.

וכן מצינו בזהר (תצוה קעט:) שירמיהו שנבא על חרבן בית המקדש, מרמז בשמו על החרבן ירם יהו,

היינו שהקב"ה הנרמז באותיות יה"ו התרומם והסתלק למעלה בזמן החרבן, מאידך ישעיהו שנבא על הגאולה מרמז בשמו על הגאולה ישע יהו, שהקב"ה יחזר להשפין שכינתו ולהושיע את ישראל. ומוסיף שם ועל פן שמות שני נביאים אלו עומדים זה כנגד זה. ומבאר ה'מתוק מדבש', פי ירמיהו מצד הדין שבשמאל, וישעיהו מצד החסד שבימין.

בספר גלות ישמעאל מהרה"ג ר' מרדכי נויגרשל שליט"א מבאר את הגמרא (סנהדרין צח.) אמר

רבי אלכסנדר, רבי יהושע בן לוי רמי פתיב ווארו עם ענני שמאי כבר אנש אתה" וכתוב "עני ורכב על חמור", זכו "עם ענני שמאי", לא

מסכים לתשובה ולגאולה, והוא גם כן עוזר בשבילים. נראה לבאר שהשמאל מצד עצמו אינו מסכים לענין של תשובה, דשמאל הוא דין, והוא דורש למצות את הדין עם החוטאים, ולא מסכים שיעשו תשובה ויתכפר להם, וממילא אינו מסכים לגאולה שתלויה בתשובה. וכן מצינו בירושלמי (מכות ז.) שאלו לחכמה חוטא מהו ענישו, אמרה להם חטאים תרדף רעה, שאלו לגבואה חוטא מה ענישו אמרה להם "הנפש החוטאת תמות". דמצד החכמה והגבואה אין מקום לתשובה כלל, ולכן מרמז ימין, דימין הוא חסד, וימין משפיע חסד לרעים ולטובים, כמובא אצל אברהם שמסמל את מדת החסד (בראשית יז, יח) "לו ישמעאל יחיה לפניך" שבקש מהקב"ה שישפיע חסדו גם לישמעאל, דמדת החסד מענינת להשפיע חסד גם אם לא מגיע. וכן אברהם התפלל לה' על אנשי סדם שהיו "רעים וחטאים לה' מאד", וצד הימין הוא זה שמקבל את השבים, ולאחר שקבלו תשובתם, ונתכפרו עונותיהם, השפע יורד, וזוכים לגאולה, אף שבסופו של דבר השמאל נכנע לימין, ונכלל בימין, אבל מלכתחלה התשובה והגאולה באים מצד הימין. וכן הכתוב המדבר על תשובה (הושע יד, ג) "קחו עמכם דברים ושובו אל הוי"ה אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו" ר"ת פשו"ט, המסמל את מדת החסד שהיא בבחינת התפשטות, כדבארנו במאמרי מעלת הגבורות'.

מצינו בגמרא (פסחים קיז:) אמר רבי שמעון בן לקיש "ואעשך לגוי גדול" זהו שאומרים אלהי

אברהם, "ואברכך" זהו שאומרים אלהי יצחק, "ואגדלה שמך" זהו שאומרים אלהי יעקב, יכול יהיו חותמין בכלן תלמוד לומר "והיה ברכה" בן חותמין ואין חותמין בכלן. נראה דלכן חתימת הברכה הראשונה היא באברהם מגן אברהם, דסיוס הברכה מדבר על הגאולה ומביא גואל לבני בניהם, וכיון שהגאולה תבוא מצד הימין דרך מדת החסד של אברהם, לכן חותמין מגן אברהם. וכן ימ"ן ר"ת הכתוב (ישעי' נז, ח) "נאם אד"ני הוי"ה מקבץ נדחי ישראל". וכן

עשו. פוק חזי בדורנו מה עוללו גרמניה שהם אדום השמאל דקלפה, לעמת בני ישמעאל, ימין דקלפה. שאף שכלל ישראל סובל מהם רבות, אין מה להשוות סבל שבא מימין דקלפה, לסבל שבא מהשמאל דקלפה. ואף ששרש כל הדינים בא מהגבורות דקדשה שגבוהים מהחסדים, עדיף לישראל שהדינים שבאים מהגבורות יתבצעו דרך ימין דקלפה, ולא דרך שמאל דקלפה. וכן מצינו בגמרא (שבת יא.) **ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב תחת ישמעאל ולא תחת נכרי, ומבאר רש"י ולא תחת נכרי, אדומים, שהיו רשעים יותר.** וכן מצינו בגמרא (פסחים פא:) **תני רבי חייא יודע הקדוש ברוך הוא את ישראל שאינו יכולין לקבל גזרות אכזריות אדום, לפיכך הגלה אותם לבבל.** וכן הישמעאלים אינם עובדי עבודה זרה כשאר האמות, ומאמינים בה', ומונין ללבנה, ומלין את עצמם, וצמים ל' יום בשנה, ומתפללים ה' תפלות בכל יום. וכן מובא בספר 'עץ הדעת טוב' (תהילים קכד) **שישמעאל נקרא "פרא אדם" ולא אדם השלם כמו ישראל, מפני שיש לו זכות המילה, ויש בו בחינת אדם.** ולא כמו שאר האומות שאינם נקראים אדם כלל. וכן מובא במהר"ל (ריש נר מצוה) ש **ישמעאל מקבל גם כח ישירות מה' ולא רק יניקה מישראל כשאר האומות.** כמו שכתוב **"ולישמעאל שמעתיך".** וכן מצינו במדרש (פרקי דר"א ל') **השווה הקב"ה שמו של ישמעאל לשמו של ישראל.** וכן רואים שהם זכו להיות הקלפה ששולטת על מקום המקדש בזמן החרבן. וכן שם הנביא שלהם נרמז בכתוב המדבר על חרבן בית המקדש, (ישעי' סד, י) **"וכל מחמדניו היה לחרבה".** וכן **פולשתים** בגימטריא **בית המקדש.** וכן שמעתי מהרה"ג ר' דוד דהאן שליט"א **שבישמעאל יש אותיות שעלים, לרמז על מה שכתוב (איכה ה, יח) "הר ציון ששמים שועלים הלכו בו".** וכן מובא בפרוש המ'תוק מדבש' על הזהר (וירא קי.) שקלפת ישמעאל היא קלפה הקרובה אל הקדשה. וכן מובא

זכו "עני ורכב על חמור". שיש כאן רמז על גלות ישמעאל שנמשלה לחמור, שאם עם ישראל זוכים לאחישנה, הגאולה תבא גם מתוך גלות אדום, ואם עם ישראל לא זכו והגיע זמן גאולת בעתה, היא תהיה מתוך גלות ישמעאל הנמשל לחמור **"עני ורכב על חמור".** ומרמז בזמר 'מעוז צור' שאומרים בחנכה **דחה אדמון בצל צלמון.** שה' ידחה את אדום - אדמון, כשעם ישראל יהיו בצל ישמעאל - צלמון. דצלמון הוא השם של הגיהנם של שלג השניך לישמעאל הימין דקלפה. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (כז) **"עליר" אלו ישמעאלים שעליהם בן דוד יצמח.** וכן מביא שם את המהר"ל (נצח ישראל' כו) **ואמר 'והיכן שרי [המשיח] בבירת ערבא'. הערביים, אצלם גדל מלך המשיח, כי המשיח הוא רוכב ומתעלה על מדרגת הערביים, שהם בני ישמעאל.** ומבאר לדברינו כיון שהגאולה באה מצד הימין, אם עם ישראל זוכה לאחישנה, השמאל מסכים לגאולה ומשתתף בה, וממילא היא יכולה לבא גם מתוך אדום השמאל דקלפה, כי השמאל דקדשה משתתף. אבל אם עם ישראל אינו זוכה והגאולה באה בעתה מצד התעוררות הימין בלבד בלי הסכמת השמאל, זה חייב לבא מתוך שליטת ישמעאל הימין דקלפה, שמעריך את הימין דקדשה שממנו הוא יונק. לכן עם ישראל נכנסים לגלות תחת ישמעאל ונגאולים מאדום בצל צלמון שהוא ישמעאל, וברכיבה על החמור שהוא ישמעאל, וכפי שאומר המדרש **שעליהם בן דוד יצמח,** היינו בעזרתם של בני ישמעאל צומחת מלכות בית דוד, כיון שבפנימיות קלפת ישמעאל עוזרת לימין דקדשה שממנו היא יונקת, והיא הכלי של הימין למטה בעמקי הקלפות כשצריך לפעל דרך הקלפות.

[במאמר המסגר נראה דלכן אברהם הביא לעולם את ישמעאל הימין דקלפה, וגם זה חסד גדול. דעשו השמאל דקלפה הוא הרבה יותר גרוע לישראל מישמעאל. ובודאי עדיף לכלל ישראל שאם יש דינים וגזרות רעות, שיהיו ביד ישמעאל ולא ביד

בְּסֵפֶר 'אֲמוּנַת עֵתֶיךָ' (תשנ"ב ע' מט) שְׁשֵׁמֶא"ל אוֹתִיּוֹת סִמָּא"ל, לְרַמֵּז שְׁשֵׁם עֶקֶר אֲחִיזְתָּו.]

המהר"ל (ריש נר מצוה) מקשה מדוע גלות ישמעאל היא לא אחד מהד' גליות, ורק נוספת עליהם לקראת הגאולה. ומבואר לדברינו שגלות ישמעאל תכליתה עבור גאולה ולא עבור גלות, היינו שהם מרכבה לימין דקדושה לעזור להצמיח את הישועה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק הוטנר זצ"ל שִׁדְרָשׁ לְאַחַר שְׁזָכָה לְהַנְצִיל מִהַמָּטוֹס שְׁנַחֲטָף עַל יְדֵי יִשְׁמַעְאֵלִים. שְׁאֲצֵל עֲשׂוּ מְצִינּוּ בַּתּוֹרָה לְשׁוֹן יְרוּשָׁה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (דברים ב, ה) **"כִּי יִרְשֶׁה לְעֲשׂוּ נִתְתִּי אֶת הַר שְׁעִיר".** מֵאִידֶךָ אֲצֵל יִשְׁמַעְאֵל כְּתוּב (בראשית כא, י) **"כִּי לֹא יִירָשׁ בֶּן הָאֵמָה הַזֹּאת".** הַיִּינוּ שְׁעֲשׂוּ יֵשׁ לֹו נַחֲלָה אֲמֵתִית מִשְׁלוֹ בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית לו, מג) **"אֱלֹהֵי אֱלוֹפֵי אָדוֹם לְמִשְׁבֹּתָם בְּאָרְץ אֲחֻזָּתָם".** מֵאִידֶךָ יִשְׁמַעְאֵל אֵין לֹו מְקוֹם אֲמֵתִי מִשְׁלוֹ, וְהוּא בְּבַחֲבִינַת עֲרָאֵי בְּעוֹלָם. כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית כה, יז) **"אֱלֹהֵי הֵם בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל וְאֱלֹהֵי שְׁמֹתָם בְּחֻצְרֵיהֶם וּבְטִירְתָּם".** וּמְבוֹאֵר לְדַבְרֵינוּ כִּיוֵן שֶׁהַעוֹלָם נִבְרָא בְּמִדַּת הַדִּין, וְהַקְּב"ה שִׁיתַּף אֶת הַחֹסֵד רַק כְּדֵי שֶׁהַעוֹלָם לֹא יִחַרֵּב, וְלְצוּרֵךְ הַגְּאוּלָּה כְּדַלְעִיל. עֲשׂוּ שֶׁהוּא מְשׁוֹרֵשׁ הַדִּין הוּא יוֹרֵשׁ מְקוֹם וּנְחַלָּה קְבוּעִים בְּעוֹלָם שֶׁשִּׁיךְ לְשׁוֹרְשׁוֹ, מֵהַ שְׁאֵין כֵּן יִשְׁמַעְאֵל שֶׁשֶׁרְשׁוֹ מִמִּדַּת הַחֹסֵד שְׁכַל תְּפִקִּידָה בְּעוֹלָם הוּא עוֹבֵר הַגְּאוּלָּה וְהַמִּתְקַת הַדִּין. אֵין לֹו יְרוּשָׁה וּנְחַלָּה אֲמֵתִית בְּעוֹלָם שֶׁעַל פִּי הָאֵמֶת מִתְנַהֵל עַל יְדֵי מִדַּת הַדִּין וְשִׁיךְ לְדִין.

וכן מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (וּלְקוּט בְּרֵאשִׁית מַג) **וּלְמָה נִקְרָא שְׁמוֹ יִשְׁמַעְאֵל שְׁעֵתִיד הַקְּב"ה לְשִׁמּוֹעַ בְּאַנְקַת הָעַם מִמֵּה שְׁבִנֵי יִשְׁמַעְאֵל עוֹשִׂין לָהֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים.** רואים שהשם של ישמעאל שמרמז על השורש שלו, מרמז על גאולתם של ישראל, ומבואר לדברינו שכל התכלית של ישמעאל בעולם הוא להיות הקליפה שדרכה ה' יביא את הגאולה.

מצינו בְּזֵהָר (שְׁמוֹת יז) **אֵין לָךְ גְּלוּת קֶשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ גְּלוּת יִשְׁמַעְאֵל.** וּלְכַאוּרָה

הַבְּאֵנוּ לְעִיל אֶת הַגְּמֵרָא (שְׁבַת יא) **תַּחַת יִשְׁמַעְאֵל וְלֹא תַּחַת נִכְרִי, וּמְבֹאֵר רַש"י וְלֹא תַּחַת נִכְרִי, אָדוּמִים, שְׁהֵיוּ רְשָׁעִים יוֹתֵר.** נראה לבאר על פי דברינו שבאופן כללי ישמעאל הם יותר טובים, אבל **גלות ישמעאל** תהיה יותר קשה מכל הגליות בגלל שהיא תהיה התקופה של חבלי משיח שצריכה להיות בצל צלמון כדלעיל.

מובא בְּמֵטָה אֲפָרִים' (סימן תקפג) שְׁהַמְנַהֵג הוּא שְׁלֹא לְאָכַל אֲגוּזִים בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה דְּאֲגוּזֵי בְּגִימְטְרִיא חֲטָא. וְכֵן בְּאַרְנוֹ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשֵׁמֶל קֶשֶׁת' שְׁקִלְפוֹת הָאֲגוּזֵי מְרַמְזוֹת עַל הַקְּלָפוֹת הַטְּמָאוֹת שְׁמֵתִלְבְּשׁוֹת עַל הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא בְּבַחֲבִינַת הַפְּרִי שְׁבַתּוֹךְ הָאֲגוּזֵי, וְלְכַאוּרָה קֶשֶׁה מְדוּעַ מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (פְּסָחִים קט). שְׁבַפְּסַח מְחַלְקִים אֲגוּזִים לְתִינּוּקוֹת בְּלִיל הַסֵּדֶר, וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (שְׁמ"ר ג, ד) שְׁמִשָּׁה שְׁאֵל אֶת הַקְּב"ה קוֹדֵם יְצִיאַת מִצְרַיִם **כְּמָה קְלִיּוֹת וְאֲגוּזִים הַתְּקַנְתָּ לְתִינּוּקוֹת.** וְנִרְאָה לְבָאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵנוּ דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הוּא זְמַן שְׁשׁוּרָה מִדַּת הַדִּין שֶׁל יִצְחָק, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (וַיְחִי רַכּוּ:), לְכֵן צְרִיךְ לְהַזְהִיר שְׁלֹא יִהְיֶה שׁוֹם דְּבַר שְׁמִזְפִּיר חֲטָא. מֵהַ שְׁאֵין כֵּן בְּפְּסַח כְּשִׁשׁוּרָה מִדַּת הַחֹסֵד שֶׁל אֲבִרְהָם כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (הַשְּׁמִטוֹת רסא:), לֹא חוֹשְׁשִׁים מִהַזְּכָרַת הַחֲטָא דְּמִדַּת הַחֹסֵד מִשְׁפִּיעָה חֹסֵד לְכָל. וְכֵן הַגְּאֹלָה מִמְצָרִים הִיְתָה בְּחֻדֶּשׁ נִיסָן אֶף עַל פִּי שְׁהֵיוּ שְׁקוּעִים בְּמ"ט שְׁעָרֵי טְמָאָה, הַקְּב"ה גָּאֵל אוֹתָם וְלֹא הִבִּיט עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם. דְּגֵאֲלַת פְּסַח הִיא גְּאֹלָה שְׁבָאָה בְּאַתְעָרוּתָא דְּלַעֲיֵלָא, מִצַּד הַחֹסֵד שְׁגוּאֵל אֲפִלוּ שְׁלֹא רְאוּיִים. וְכֵן הַגְּאֹלָה לְעֵתִיד לְבֵא שְׁתִּהְיֶה בְּנִיסָן תִּהְיֶה גַם בְּדוֹר שְׁכָלוּ חֵיב, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין צח:), דְּבְּנִיסָן שׁוֹלֵט הַיָּמִין שְׁמִשְׁפִּיעַ חֹסֵד גַּם בְּמִצְבַּ שֶׁל חֲטָא.

וכן פְּסַח הוּא בְּחִינַת עוֹבֵר כְּמוֹבָא בְּשְׁעַר הַכְּנֹנֹת' (סוֹכוֹת ח"ב סכה) **וְדַע כִּי הַמְּשַׁךְ זְמַן הָעוֹבֵר הַזֶּה הוּא נִמְשָׁךְ מִיּוֹם שְׁמִינֵי עֶצְרַת עַד יוֹם ז' שֶׁל פְּסַח וְאֵז נוֹלָד הַנּוֹלָד הַנִּעֲשֶׂה בְּזֵהָר הָעוֹבֵר בְּסוֹד קְרִיעַת יַם סוּף שֶׁהוּא עֵת לְדַת רַחֵל. וְעוֹבֵר מִסְמַל מִצְבַּ שְׁהָרַע עֲדִין מְעַרְבַּ עִם הַטּוֹב, לְכֵן יֵשׁ בְּעוֹבֵר ר"ע**

ימים, כמובא ב'עץ חיים' להאר"ז"ל (שער יט ח"א רסט).
וכן מובא באריכות ב'שער הפנונות' בדרושי הפסח,
שבפסח יש אחיזת החיצונים.

[במאמר]

המסגור מצינו בזהר (תצוה קפג:) שמי
שאוכל מצה בפסח, הוא ממתיק את הדין
מעליו בראש השנה, ובהגדה של פסח לר' חיים
פלאגי מובא לשמר מהמצה של פסח לאכלה בראש
השנה, ומבאר לדברינו דפסח הוא חסד, וראש השנה
הוא דין, והחסד ממתיק את הדין. וכן מובא בספר
צמח צדיק' (ניסן) שאותיות **שופ"ר** באות אחרי
אותיות **קערה**, לרמז שמי שמגביה את הקערה בליל
הסדר, מוצא תחתייה את האותיות הבאות אחריה
שהן שופר, ומבאר שם שקערה ממתיקה את הדין
כמו שופר. ולפי דברינו נוסף שקערה ממתיקה את
השופר. וכן מובא בספר 'דברי יחזקאל' **"היום אתם
יצאים בחדש האביב"**, **"היום" רומז על ראש
השנה כמו שכתוב "ויהי היום ויבאו בני
האלהים להתיצב על ה' ויבוא גם השטן
בתוכם"**, בראש השנה אתם יוצאים בדימוס מן
הדין, **"בחדש האביב"**, בזכות אכילת המצות
בחדש ניסן בפסח.

[נראה]

דלכן רק במצות הפסח מצינו מצוה של פסח
שני, מה שלא מצינו בשום מצוה בתורה.
דמדת החסד ששולטת בזמן זה נותנת אפשרות לקיים
את מצות הפסח למי שלא היתה לו אפשרות לקימה
בפסח ראשון. דזו דרכה של מדת החסד לתת
אפשרות לתקן ולהשלים, כפי שבארנו בענין התשובה
ששיכת לצד החסד. וכן מצוה זו מרמזת שאף פעם
לא מאחר ותמיד אפשר עוד לתקן ולהשלים. וכן
רואים ב'סדור הרש"ש' שביום פסח שני שהוא יום
כ"ט לעמר מתחילים להכניס את המוחין דחסד
הכלליים של ספירת העמר.

[מצינו]

בגמרא (פסחים קטו.) **אמרו עליו על הלל
הזקן שהיה כורכן בבת אחת ואוכלן
שנאמר "על מצות ומרורים יאכלהו"**. נראה דכורכן
מאחד את המצה המסמלת את הצדיק עם המרור

המסמל את הרשע שיהיו יחד, ושזכות הצדיק ינצל
הרשע. ולכן הלל הזקן ששרש נשמתו מצד הימין, היה
כורכן יחד דתכלית הכורכן היא לקשר את הרשעים
לקדשה ולהציל אותם. ומישבת קושית מהר"י
מבעלזא מדוע הגמרא מזכירה את הכתוב (במדבר ט, יא)
"על מצות ומרורים יאכלהו" שנאמר על פסח שני,
ולא את הכתוב שנאמר על פסח ראשון (שמות יב, ח)
"ומצות על מרורים יאכלהו", לרמז שמצות כורכן
היא בבחינת פסח שני. וכן הכתוב שאמר אברהם
עמוד החסד (בראשית יח, כה) **"חללה לך מעשת כדבר
הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע"** ר"ת
כורכן דכורכן מאחד את המצה המסמלת את הצדיק
עם המרור המסמל את הרשע שיהיו יחד, ושזכות
הצדיק ינצל הרשע. וכן מובא בספרים שחרות ר"ת
חכם רשע תם ושאינו יודע לשאל, ומבאר לדברינו
דזמן חרותנו מאחד את כל הארבעה בנים יחד כדרכה
של מדת החסד.

[במאמר]

המסגור נראה דלכן מחלקים אגוזים
לתינוקות בשביל שיקימו את מצות
הפסח, וכעין זה מצינו בפרוש המשניות לרמב"ם
(סנהדרין ע' א) שהמלמד תינוקות צריך לחלק להם
אגוזים כדי שילמדו, דמקמזים לתינוק שלמוד על מנת
לקבל פרס הוא בבחינת אגוז שהקלפה מכסה את
הפרי שבפנים, והתכלית צריכה להיות שילמד שלא
על מנת לקבל פרס.

[ולבאר]

החלוק בין ימין לשמאל, שמעתי מהרה"ג
ר' שלמה שלום הכהן קאהן שליט"א
ששאל בשם אביו שליט"א, מה עשה אברהם עם
כל הבשר שנשאר לו לאחר שנתן לכל אורח ואורח
לאכל את לשון הפרה. ובאר שאברהם מדתו חסד,
רצה להיטיב לשני בתכלית השלמות. לכן תמיד
חשב מה השני באמת רוצה, ואצל המלאכים הוא
הבין שהם אנשים מכבדים ורוצים כבוד, לכן שחט
לכבודם ג' פרים לכבדם בזה, והנהגה זו היתה רק
לאנשים שרוצים כבוד, ולא לכל אורח. ונראה
דכאן טמון ההבדל הגדול בין ימין לשמאל, דימין

חושב מה השני רוצה כדי להיטיב לשני שיהיה לו טוב מיד ובשלמות. ואלו השמאל חושב מה השני באמת צריך ולא מה הוא רוצה, ונותן רק את הצמצום ההכרחי.

מצינו בזהר (תיקונים מו.) שכל מקום שכתוב בש"ס **מתקין**, הוא מצד החסד, וכל מקום שכתוב **צריכא** הוא מצד הגבורה. ומבאר לדברינו דצד השמאל בודק מה צריך באמת ולפי זה הוא פועל, לכן הוא אומר צריכא על כל דבר שהוא מבין שצריך אותו, וצד החסד מתקין ומקשה קושיות כדי לגלות את האור, ולסלק את הקלפות שמעלימות את האור.

וכן מובא בספר 'בנין אריאל' (ע' מד) שמדת החסד היא בבחינת אהבה המקלקלת את השורה, דשורה מרמזת על שורת הדין שהחסד מקלקל אותה ואינו מתחשב בה. וכן מובא ב'תניא' (אגה"ק יב) שחסד הוא בחינת מים שטבעים לרדת מלמעלה ולהתפשט למטה לכל מקום, ואש מסמלת את הגבורות, לכן טבעה לעלות למעלה לסמל שהיא מסלקת את ההשפעות חזרה למעלה שלא ירדו למטה.

וכן נראה לבאר מה שמובא ברש"י (בראשית לו, ג) שכל אותם שנים שיעקב התאבל על יוסף אף על פי שיצחק היה יודע שיוסף חי, לא גלה ליעקב שאמר האיך אגלה והקב"ה אינו רוצה לגלות, דכאן רואים את מדת יצחק של שמאל וצמצום, דאם יש איזה טעם לא לעשות פעולה, לא עושים, אף על פי שיצחק הצטער בצערו של יעקב, והיה בוכה משום כך, כמובא ברש"י (שם לה), אבל לא גלה מהטעם דלעיל, ונראה שאלו זה אברהם במקום יצחק, בודאי היה מגלה, דשיטת צד הימין היא התפשטות חסד בלי גבול, ואם יש אפשרות להיטיב ולעשות חסד בודאי יעשו, אלא אם כן זה אסור. וכאן לא היה אסור ליצחק לגלות, אלא היה לו טעם לדבר כדלעיל, וטעם זה לא גרם אסור לגלות, דהשבטים החרימו את מי מתוכם שיגלה, ואם נאמר שהשבטים החרימו גם את יצחק, מדוע תלה הטעם בזה שהקב"ה לא מגלה, שיתלה הטעם משום החרם, אלא שזה נבע משרש נשמתו ושיטתו בעבודת הש"ת.

פורים בגימטריא כושי

[מאמר מתוך הספר 'סוד החשמל']

מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער א' ח"א ע' כב) שכוש הוא בסוד השכ"ה דינים הממתקים כמנין כו"ש. ומבאר שם (שער יח ח"א ע' רסג) שהסוד של שכ"ה דינים נמצא בטפה של יסוד אבא בזמן הזווג, דבהשפעת יסוד אבא יש ש"ך דינים המתמתקים בה' גבורות שביסוד אמא. ובפרע"ח להאריז"ל (פורים תסט) מקשר את הארת עטרת יסוד אבא של פורים שנקראת אגרת לכוש, דאגרת בגימטריא שכ"ה **מנצפ"ך**.

מצינו בגמרא (מועד קטן טז.) ששואל נקרא בשם כושי מלשון כוש, ונלמד מהכתוב "על דברי כוש בן מיני", ומבאר לדברינו דזה ממש הסוד של פורים ושואל כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות', שמתגלה

עטרת יסוד אבא להשפיע למלכות. וכן כושי בגימטריא שואל או פורים. וכן מצינו במדרש (ילקוט שמות קסח) שמשנה רבנו מלך בארץ כוש ארבעים שנה לפני שהוציא את בני ישראל ממצרים, ושרש נשמת משה היה עטרת יסוד אבא, כמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער א' ח"א ע' יז). וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (שופטים ע' רסח) שצפורה נקראת "האשה הכושית" דשרשה היה משרש משה מבחינת כושי. ולכן אגרת בגימטריא משה רבנו, דאגרת מסמלת את הארת השכ"ה כדלעיל.

וכן מצינו בגמרא (קידושין מט:) עשרה קבים שכרות ירדו לעולם תשעה נטלו כושים. ורואים קשר בין הכושים לשכרות של פורים, וליין

דרכנו תם, וזה סוד פורים ושואל, ולכן מרמז מיכל בת כושי, דכושי בגימטריא שואל או פורים, ובחינת כושי מסמלת את העטרה שביסוד של פורים. וכן מצות תפלין של ראש נכתבה בתורה בשפת הכושים כמובא בגמרא (מנחות לד:) **לְטַפֵּת בֵּין עֵינַיִךְ טַט בְּכַתְּפֵי שְׂתִים, פַּת בְּאַפְרִיקֵי שְׂתִים,** ואפריקי שיכת לארץ כוש, כמובא ב'ספר הברית', (חלק א' מאמר ט' פרק יא). וכן מובא בספר 'מאור עינים' (תהילים) שחיות ושרש מדינת אפריקי היא ממצות תפלין. וכן מצינו בגמרא (ברכות יד:) **כָּל הַקּוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע בְּלֹא תַפְלִין כְּאִלוֹ הַקְּרִיב זָבַח בְּלֹא נְסִיכִים.** ורואים שהתפלין הם בחינת נסכים בחינת יין. והוסיף הרה"ג ר' משה שץ שליט"א ששחרות התפלין מרמזת על בחינת כושי שבתפלין, ונראה דיש רמז לזה ב'עולת תמיד' להאריז"ל (ע' סא) שמבאר את סוד שחרות התפלין, שבתי התפלין מסמלים את המוחין דקטנות שהם שמות אלהים בבחינת דין, וצבע השחר מרמז על דין. וכן סוד השכ"ה המסמלים את כוש הם דינים כדלעיל.

וכן מצינו במדרש (מכילתא פרשת בא) **טְבִי עֲבָדוּ שֶׁל רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הִיָּה מְנִיחַ תַּפְלִין.** ומובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (הקדמה כט) שטבי היה גלגול חם בן נח, והוא לקח את הטוב שבחם. ומבאר לדברינו דהטוב שבחם הוא בחינת תפלין. וכן מובא בשל"ה (לד לד לה.) **אָמַר הַרְבֵּ ז"ל שְׁטָבִי עָבַד כְּעֵבֶד עֲבָדוּ שֶׁל רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הִיָּה הַגְּלִגּוּל שֶׁל כּוֹרֵשׁ, וְזֶה הַסּוּד רְמוּז בַּמִּשְׁנָה בְּבִרְכּוֹת שֶׁאָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל עַל טְבִי עֲבָדוּ 'כְּשֶׁר' הִיָּה, אוֹתִיּוֹת 'כְּרֵשׁ'. וּמְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין כּוֹרֵשׁ לַיִן, כְּמוֹבָא בְּסֵפֶר 'אֶסְרֵי לְגַפְנָן' (פורים ע' רפא) שְׂכּוֹרֵשׁ שֶׁנֶּתַן רְשׁוּת לְבָנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁנִי, הוּא אוֹתִיּוֹת שְׂכּוֹר לְרַמֵּז עַל שִׁיכוּתוֹ לְבַחֲבִינַת יִין.**

[במאמר המסגור שמעתי בשם אחד מגדולי המקבלים שליט"א בענין בנית הארץ **בַּיְמֵינוּ** דרך הציונות ומדינת ישראל, וגם דרך

המסמל את העטרה שביסוד של פורים שהיא עטרת יסוד אבא. וכן מובא ב'מבוא שיערים' להאריז"ל (ע' קפ) ששתייה היא בסוד הש"ך דינים. והוסיף הרה"ג ר' יהודה גולד שליט"א שהפור של פורים מרמז בשמה של צפורה שהיא האשה הכושית. וכן מצינו כוש במגלת אסתר שאחשורוש מלך "מהודו ועד כוש". ונראה דכוש מסמלת את סיום השפעתו של אחשורוש, בבחינת עטרה שביסוד דקלפה. וכן נראה דכוש היה בנו של חם שפגם בעטרת היסוד של אביו, לרמז שכוש דקלפה פוגם בעטרת יסוד אבא, וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (בראשית ע' יא) שחם הוא בסוד הגבורות שביסוד הנקבה.

מְצִינּוּ בגמרא (מ"ק טו:) **"עַל דְּבַרֵי כּוֹשׁ בֶּן יִמִּינִי" וְכִי כּוֹשׁ שָׁמוּ וְהָלֹא שְׂאוּל שָׁמוּ, אֶלֶּא מַה כּוֹשֵׁי מִשְׁנָה בְּעוֹרוֹ אֵף שְׂאוּל מִשְׁנָה בְּמַעֲשָׂיו, כִּיּוֹצֵא בְּדַבֵּר אֶתְּהָ אֹמֵר "עַל אוֹדוֹת הָאִשָּׁה הַכּוֹשִׁית אֲשֶׁר לָקַח" וְכִי כּוֹשִׁית שָׁמָּה וְהָלֹא צְפוּרָה שָׁמָּה, אֶלֶּא מַה כּוֹשִׁית מִשְׁנָה בְּעוֹרָה אֵף צְפוּרָה מִשְׁנָה בְּמַעֲשֵׂיהָ וְכוּ', כִּיּוֹצֵא בְּדַבֵּר אֶתְּהָ אֹמֵר "הָלֹא כְּבִי כּוֹשִׁים אַתֶּם לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכִי כּוֹשִׁים שָׁמוּ וְהָלֹא יִשְׂרָאֵל שָׁמוּ, אֶלֶּא מַה כּוֹשֵׁי מִשְׁנָה בְּעוֹרוֹ אֵף יִשְׂרָאֵל מִשְׁנִין בְּמַעֲשֵׂיהֶן מִכָּל הָאֲמוֹת, שְׁמַעְתִּי מַחֲכֶם אֶחָד שְׁלִיט"א שֵׁשׁ רַמֵּז בְּגַמְרָא שְׂשׂאוּל וְצְפוּרָה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם בַּחֲבִינַת כּוֹשִׁים בְּזַמֵּן שֶׁהֵם מְשִׁנִּים בְּעוֹרָם, הֵיִינוּ בְּפוּרִים שְׁמַתְחַפְּשִׁים וּמְשִׁנִּים אֶת הָעוֹר.**

מְצִינּוּ בגמרא (עירובין צו.) **מיכל בת כושי היתה מנחת תפלין.** ומבאר רש"י בת כושי בת שואל כדכתיב **"על דברי כוש בן ימיני"**. נראה דמיכל בת שואל נמשכה לקים מצות תפלין דמצוה זו שיכת לשרש נשמתה ונשמת משפחתה השייכים לבחינת העטרה שביסוד שבתפלין בבחינת פורים. דגם בתפלין מובא בפרע"ח להאריז"ל (תפלין ח"א ע' צא) שסוד התפלין של ראש מגיע מיסוד אבא בתפלין

לאחשורוש, ותפר את מזמותיו להרג את כלל ישראל. כל זה היה האור של אבא בסוד סיום הנסירה, כמובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל על פורים. וכך השתלשל בגשמיות גם בזמננו שהמלך שמלך בארה"ב נקרא **אבמ"ה** ר"ת ארוור המן ברוך מרדכי, דסוד הכושים הוא סוד הפורים, ומתגלה בעולם האור של אבא לסיים את הנסירה לקראת הבית השלישי שיבנה במהרה בימינו אמן. וכן שמעתי מדודי ר' משלם לאטץ שליט"א **שאבמ"ה** ר"ת אתה בחרתנו מכל העמים, שבזמנו נזכה במהרה בימינו לראות את עליונות ישראל על העמים. וכן סוד הגאולה הוא סוד הארת עטרת היסוד, כפי שהבאנו לעיל מה'לשם'. וכן סוד הגאולה הוא סוד השכ"ה גבורות ממתוקות שזה סוד הכושים כדלעיל, כמובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (ח"א רלא) **ותכוין כי ר"ת השיבה שופטינו כבראשונה הוא שכ"ה והם בחי' שכ"ה גבורות.**

הישמעאלים שבונים את הארץ מהכסף שמקבלים מכל העולם בגלל הסכמי אוסלו וכו', שכל זה הוא סוד הנסירה שבאה קדם הגאולה שהיא בסוד הנשואין. הנסירה היא בחינת אבא ואמא שמכינים את בתם לנשואין, והאור של אבא יורד ישר לבת שהיא בחינת מלכות, והנסירה נקראת בגין המלכות. וכן בגינת הארץ וכו' היא הכנה לגאולה שנועשית גם דרך הקלפות, ואותה הכנה שעושים הציונים, עושים גם הישמעאלים. והכנה לגאולה היא לא אתחלתא דגאולה כמו שאחרים טענו, כמו שצחצוח המנגלים לשבת אינו אתחלתא דשבת, ואין כאן המקום להאריך. ולפי זה מבאר שקדם גאלת בית שני היתה נסירה בגס פורים שהשתלשל דרך המן שנתן עצה לאחשורוש להרג את ושתי. וכן מובא במלבי"ם (אסתר ג, א) שהמן היה זה שיעץ לאחשורוש לקבץ בתולות ולמצא מלכה חדשה, ובזה הוא בעצמו גרם שאסתר תנשא

מאמר זה יוצא לאור בזכות כל שולחי ההוספות על עלון 'סוד החשמל' קץ הגאולה תשע"ב זכות זיכוי הרבים יעמוד להם להושע בכל טוב.

ובפרט בזכות הרבנים הגאונים ששם הוזכר במאמר. ובנוסף הרבנים הגאונים החפצים בעילום שם הרה"ג ר' א. ש. שליט"א והרה"ג ר' י. א. שליט"א שיחד איתם הורחב המאמר הנוכחי.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים.

נא להפיץ מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן לקבל עוד מאמרים בכתובת המייל דלקמן

בס"ד יצאה לאור המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר [5 כרכים] המחיר במבצע עד גמר המלאי 80 שקל בלבד לסט. ניתן להשיג בטל: 0573109982. או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד], ישלחו בקשה לכתובת המייל.

בעזרת השם יתברך
הופיע ויצא לאור
ספר 'סוד החשמל' ה' חלקים
לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

קרוב לארבעת אלפים עמודים ברוב פאר והדר.
הספר מנוקד וההדפסה מאירת עינים.
מאמר 'פתח לסוד הרש"ש' מורחב עם ציורים וביאורים חדשים.
מאמר 'סוד החצי' מועשר בהרבה הוספות חדשות.
מאמרים חדשים שטרם ראו אור.
מפתחות מיוחדים לאלפי ראשי תיבות וסופי תיבות בתנ"ך לפי סדר הפרשיות.

ניתן להשיג בירושלים

משפחת פיש רחוב גבעת שאול 50 טל 026557345

משפחת פיש רחוב גבעת משה 12 טל 025373351

בבני ברק

משפחת פיש רחוב קוטלר 21 פינת הרב שך 056188995

טל למשלוחים: 0573109982

בארה"ב הפצה דרך גושל משה שטרנליכט 7188530525

כמות מצומצמת תימכר במחיר מסובסד של 80 שקל בלבד לסט. כל הקודם זוכה

